

VilaWeb

Especial llibres per Nadal
Una vintena d'editors
recomanen tres llibres de
la seva editorial i un de la
competència

Novembre 2011

Revista mensual
número 3

El sistema segrestat

Anàlisi postelectoral:
una nit per a mirar-se
el mapa

**Salvador Iborra: la
mort gens casual
d'un poeta**

**Narcís Comadira: 'Jo
no tinc res a veure
amb el Noucentisme,
encara que la gent
s'ho pensi'**

Exposició

7.10.2011 – 1.4.2012

Sala 1

Publicitat a Catalunya 1857-1957. Roldós i els pioners

L'exposició repassa l'origen de la publicitat moderna a Catalunya i el paper rellevant de pioners com Rafel Roldós, que van convertir Barcelona en el motor de l'activitat publicitària a Espanya.

Exposició

1.12.2011 – 8.1.2012

Sala 2

La Vall de Boí, Patrimoni de la Humanitat

L'exposició presenta el llegat mil·lenari del conjunt romànic de la Vall de Boí en el desè aniversari de la seva declaració com a Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO.

Exposició

17.11.2011 – 16.3.2012

Jardí

Castellers, Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat

Exposició fotogràfica amb motiu del primer aniversari de la declaració dels castellers com a Patrimoni de la Humanitat per part de la UNESCO.

VilaWeb ^{III}

Partal, Maresma i Associats

C. Ferlandina, 43
08001 Barcelona
Tel. 93 442 64 39

Editora

Assumpció Maresma

Director

Vicent Partal

Coordinadora de la revista

Montse Serra

Cap d'edició

Jem Cabanes

Caps de redacció

Josep Casulleras

Roger Cassany

Redacció

Martí Crespo

Bel Zaballa

Pere Cardús

Jordi Carreño

Opinió

Xavier Montanyà

Marta Rojals

Coordinador de +VilaWeb

Tais Bastida

Màrqueting i publicitat

Jaume Prenafeta

Publicitat

Montserrat Calopa

Tecnologia

Francesc Pascual

Maquetació

Jordi Juan

Correcció

Martí Crespo

Fotografia

ACN

VilaWeb

Administració

Sandra Vilalta

Cristina Calzada

Editorial

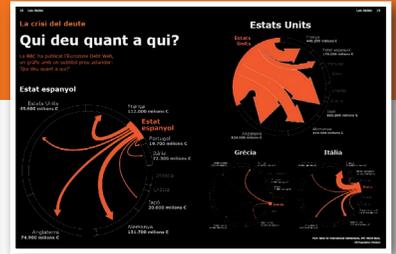
Vicent Partal Ara comença tot...

Aquest mes ha fet un any de les eleccions catalanes. Pel mig n'hi ha hagut al País Valencià i les Illes, i també s'han fet les municipals. Però no ha estat fins les eleccions espanyoles d'aquest mateix mes que tot ha canviat.

La victòria del Partit Popular a Espanya i la derrota del Partit Popular al Principat i al País Basc donen inici, ara sí, a la legislatura. Amb un mapa francament excitant en termes polítics que prefigura la topada solemne que viurem al llarg dels anys vinents. Evidentment l'economia serà important, però tots sabem que no serà només d'economia, de què parlarem anys a venir.

Perquè els comportaments polítics s'han manifestat clarament diferents, marcant mapes. L'un és el de la confrontació nacional dura i pura, històrica d'aquest estat espanyol que torna a ser a les portes d'un 98. Però alerta amb un altre. Mireu a la secció de les Dades d'aquest mateix número el mapa del pluralisme polític i el contrast entre el nostre país i el d'ells. No crec que siga cap casualitat...

Sumari

Opinió

- 7 Amunt que fa pujada per Marta Rojals
- 8 i 9 Mascarell: la cultura és ell per Xavier Montanyà

Personatges

- 10 i 11 Claret Serrahima: cap i pota
- 12 Montserrat Roig
- 13 La professió diu adéu a Josep Pernau
- 14 i 15 De Joan Miquel Turon a Joana Serra

Les dades

- 16 a 19 Els minoritaris doblen el seu pes
El país dels plurals
Qui deu quant a qui?

Política

- 20 a 23 El sistema segrestat
- 24 i 25 Entrevista a Joan Tugores
- 26 a 29 Mas imposa més austeritat per al 2012
- 30 a 33 Anàlisi electoral: Una nit per a mirar-se el mapa
Opinió de Martxelo Otamedi, director de 'Berria'

Societat

- 34 i 35 Negar-se a pagar impostos a l'estat

Reportatge d'investigació

- 36 a 41 Salvador Iborra: la mort gens casual d'un poeta

Cultura

- 42 a 45 Especial llibres per Nadal
- 46 i 47 Entrevista a Ferran Adrià
- 48 i 49 Entrevista a Narcís Comadira

Tecnologia

- 50 i 51 Alternatives a Facebook

Ciència

- 52 Impacte de la mort de Lynn Margulis, la biòloga evolucionista
- 53 Opinió de Juli Peretó, professor de bioquímica de la UdV

La cronologia

- 54 a 59 Els titulars del mes

La mirada de...

- 60 i 61 Xavier Trias a l'encontre 'Implicats' de +VilaWeb

Els vídeos més vists

- 63 'Compromís: vídeo d'una nit històrica'
L'endemà de la independència
'Boig per tu' al Palau

El que passa a VilaWeb

- 64 L'aposta de +VilaWeb comença a donar els primers fruits

Tan bo i tan a prop

Penedès. Nosaltres hem seguit mantenint aquesta tradició cada dia, per així fer els millors vins, any rere any. És el nostre compromís amb la terra, amb la gent, però sobretot és la nostra passió. Per assaborir la història només has de tastar el vi del Penedès. Tan bo i tan a prop.

PENEDÈS, L'ORIGEN DEL NOSTRE VI.

Marta Rojals

Amunt que fa pujada

O calla, tu!: no va ser ahir que vam sentir cantar l'«In-Indè» igual de clar per l'orella dreta que per l'esquerra? Parlaríem del punt d'inflexió que, en aquesta marea blava que fa maregassa, ens decidim d'una punyetera vegada a remar tots cap al mateix cantó?

Si ahir ningú de vostès tenia la intenció de votar per cavall guanyador, es devia trobar amb la sorpresa que al col·legi electoral no disposaven de paperetes de Goldman Sachs; o del Club Bilderberg; o de la coalició Merkozy, que almenys és de cares conegudes. Decebedor, sí: ara que el desori de la crisi del deute ens havia obert els ulls respecte del funcionament del món, o de qui el feia funcionar, resulta que no ens han deixat sinó fer el paper amb les paperetes disponibles, i, és clar, la cosa ha anat com ha anat.

A Espanya, com era previst, ha arrasat el senyor de la barba. El que llegeix als debats, vull dir. El que no sap improvisar en un cara a cara, vull dir. El que no entén un borrall d'anglès, vull dir. Ara: manegar els fils d'un governant d'aquest nivell deu ser més senzillot, també. Encara li deixaran acabar la legislatura i tot. Però, mentrestant, per allò de 'les barbes del veí que veus afaitar', l'home ja fa bé de no traslladar-se a la Moncloa, no fos cas que no tingués temps de desenfundar el sofà.

I, pel que interessa a casa nostra, què? Doncs ja ho hem sentit en campanya: ens han canviat un 'apoyaré' per un altre 'apoyaré', i els de la primera dinastia de 'apoyaré' encara ens volien convèncer que 'no es lo mismo'... Mirin, saben què? No es molestin, de debò. Ja tenim prou feina a posar-nos bastons a les rodes nosaltres mateixos perquè al damunt hagin de venir vostès a col·laborar-hi. O calla, tu!: no va ser ahir que vam sentir cantar l'«In-Indè» igual de clar per l'orella dreta que per l'esquerra? Parlaríem del punt d'inflexió que, en aquesta marea blava que fa maregassa, ens decidim d'una punyetera vegada a remar tots cap al mateix cantó? Ja, sí, molt hauria de canviar la bèstia, però coses més grosses hem vist.

En efecte, en un any hem vist coses que, un lustre enrere, no ens hauríem cregut ni farts de vi. Hem vist l'apocalipsi financera a les portades dels diaris. Hem vist ensorrar-se països sencers com castells de cartes. Hem vist carrers i places a vessar de jovent amb el futur en números vermells. Hem vist famílies declarant-se en

fallida als bancs, i bancs fallits reeixint de les cendres com 'terminators'. Hem vist la ruïna de professionals solvents i l'exili de jòvens preparats i competents, regurgitats per un mercat laboral de tercera regional. Justament per tot això que hem vist i veiem, i que fa quatre dies ens hauria semblat una pel·li de marciàns, és el moment idoni per a plantar cara als impossibles.

Per exemple, ara que hem vist que a Europa, quan es tracta de calers, tot s'hi val, ha de ser a Europa on hem de buscar la fórmula per a recuperar els nostres i començar a aixecar el cap. Una formuleta nova, ja no els ha de venir d'aquí. Però, com que no hi ha Clubs Bilderberg de nacions sense estat, ni Merkozys pel dret de decidir, ni Goldman Sachs justiciers dels dèficits fiscals, ja sabeu a qui toca respondre per nosaltres. Oh, xiquets, per a això us hem votat. I ara més que mai no s'hi val això dels uns cap aquí, i els altres cap allà: si agafeu el mapa de la taca blava, es veu a la primera cap a on cal tirar. ■■■

Xavier Montanyà

Mascarell: la cultura és ell

Mascarell és fred, calculador, té cabells d'àngel i cintura d'anguila. Ara està nerviós i es posa en evidència. Amb la dimissió dels membres del CoNCA s'ha tret, finalment, la màscara. Emprenyat com una mona, però amb maneres suaus, contingudes, ha deixat anar pensaments que honoren el petit maoista saltataulells que porta a dins. 'A vegades els `càstings` dificulten les coses', cínica al·lusió als components del CoNCA, o 'jo sé què cal potenciar', en homenatge a la seva clarividència intel·lectual. Ha superat el Fraga Iribarne de 'la calle es mía', amb unes declaracions que, en essència, van més enllà d'un simple 'la cultura és meva'. Van a l'infinit. A l'absolut i absolutista 'la cultura sóc jo'.

Reduir a la categoria de 'càsting' un consell constituït per llei, aprovada pel parlament, que té per objectiu de democratitzar i fer equitatius els criteris de política cultural i de repartiment de diners públics, demostra el respecte que té el conseller al parlament, a la llei i als representants del sector. El CoNCA es troba en fase de rodatge, s'hi poden fer més crítiques o menys, però la cosa important és la idea: impedir que la cultura sigui dirigida per interessos aliens, que s'utilitzi amb finalitats polítiques, d'amiguisme, negoci o propaganda. Mascarell pretén despullar-lo de les

atribucions que ho poden fer possible. I els membres del consell (tots menys un...), fidels al mandat de la llei que els ha de guiar, han dimitit per coherència. Impecable. Insòlit en un país on ningú mai no dimiteix.

La resta de la reacció del conseller demostra una inquietant actitud de polític que vol ser reverenciat. Potser era això que aspirava quan va canviar de jaqueta, traint els socialistes i passant als convergents. Saltironet que ha fet ben de gust i còmodament, com ha demostrat amb l'assistència recent a la presentació d'un llibre de Duran Lleida, cosa que no crec que hagi fet precisament per complir amb el seu deure de promoure la literatura catalana. No va dir que era un independent en el govern dels millors? Per què assisteix a actes del partit del govern en campanya?

El govern Mas ha fet servir d'excuses l'austeritat i l'eficàcia per imposar mesures reaccionàries que no respecten els drets socials, laborals i sanitaris. Ara, en Mascarell reblarà el clau aplicant la mateixa tècnica als drets culturals, de creació i d'expressió. Si no se li embolica més la troca. Ara mateix té dos entrebancs. Un. Sabent les mancances i la inexperiència dels convergents en matèria de cultura, Mas creia fer la jugada

Ha superat el Fraga Iribarne de 'la calle es mía', amb unes declaracions que van més enllà d'un simple 'la cultura és meva'. Van a l'infinit. A l'absolut i absolutista 'la cultura sóc jo'.

perfecta amb el fitxatge d'en Mascarell. Un suposat progressista que li controlaria el pati cultural i, a més, amb prou habilitat per a guanyar-se el consens i la simpatia envers ell i el seu govern. Això, ja ha fallat. I en plena campanya. Dos. En Mascarell potser confiava que el món de la cultura veuria amb bons ulls el seu nomenament, per la seva condició de suposat progressista en un govern de dretes. També ha fallat. Mascarell ha fallat al president i al sector cultural.

Val a dir, també, que la dimissió honora els dimissionaris i el món de la cultura. Ja és hora que els intel·lectuals demostrin la seva oposició a la gestió dels polítics amb gestos radicals i públics. És imprescindible que recuperin el compromís crític social i polític actiu i en primera línia, la funció de control moral, de vigilància ètica del poder. Que se sumin activament a la protesta de molts sectors socials contra la involució democràtica. Aquesta és una primera reacció, i significativa, al matalàs immens que ens volen posar al damunt amb la Llei Omnibus, en virtut del gran marge de maniobra que els donaran el 20-N i els pactes amb el PP. Tant de bo aquesta dimissió no sigui l'únic gest i esdevingui un precedent. ■■

Montserrat Serra

Claret Serrahima, cap i pota

S'acaba d'inaugurar una exposició a l'Arts Santa Mònica sobre la trajectòria d'aquest dissenyador gràfic

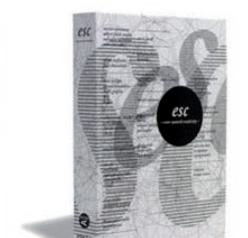
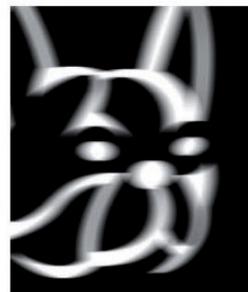
Claret Serrahima

‘Claret Serrahima és més que un dissenyador gràfic, és un narrador visual. I des d'aquesta concepció presentem ‘De cap a peus’, una exposició que mostra la totalitat del personatge.’ Així s'expressa el dissenyador Òscar Guayabero, comissari de l'exposició sobre Claret Serrahima que es pot veure a l'Arts Santa Mònica. I Serrahima replica: ‘La veritat, és molt difícil fer una exposició sobre un mateix. Encara no sé si m'agrada ni si m'interessa. És complexa, això sí, no és cronològica, ni és un comiat (això, ja us ho asseguro), no hi ha les millors peces en tots els casos, perquè a vegades s'ha prioritzat la importància històrica, i darrere l'exposició també hi ha l'estudi Cla-se (nom format per la primera síl·laba del seu nom i cognom). Aquesta disbauxa diuen que és la millor part de l'exposició, però, a mi, més aviat em despista.’

‘Claret Serrahima és com una fotografia moguda, perquè és un personatge que no para de moure's’, diu Guayabero. I Josep Bohigas, de l'estudi d'arquitectes Bopbaa, que s'ha encarregat del disseny de l'exposició, diu que és com un bosc i hi has de trobar les clarianes. Aquests col·laboradors i amics de Serrahima indiquen així la diversitat d'àmbits a què Serrahima s'ha vinculat: a més de la seva tasca de dissenyador gràfic, també ha estat un activista cultural, creador d'espais

significatius, els anys 1990, com el bar Universal i el restaurant Gran Colmado. Però també ha estat un home institucional, que ha dirigit centres com Eina i el Cercle Artístic de Sant Lluç. Ha treballat per a institucions i partits de molts colors i, a més, ha escrit regularment a la premsa, i sovint ha polemitzat. En l'àmbit més privat, li agrada de menjar i cuinar i porta tot sol un parell d'horts ecològics, l'un a Barcelona i l'altre a Ceret, i fa dos vins dolços que surten d'unes vinyes de garnatxa, xarel·lo i varietats diverses, que té a Vallbona de les Monges.

De Serrahima són els logos del centenari de l'any Miró (1993), el KrTU, la Fundació Àlícia, Sita Murt, Casa Àsia, Arts Santa Mònica, elBulli, Catalunya Caixa... Serrahima diu que ell és un dissenyador dels que li agrada investigar; que des del seu estudi, Cla-se, sempre ha tingut un diàleg amb les altres generacions: ‘No sóc lineal, he mirat d'estar per sobre dels clients i sovint m'ha tocat fer de metge de capçalera. Però he anat molt a la meua i he treballat molt per a les institucions públiques, que m'han deixat força llibertat. No m'agrada la repetició, trobo que va contra el procés creatiu i sempre busco l'evolució i les noves mirades. Barcelona m'ha educat. Un exemple en va ser la revista ‘Cave Canis.’

Montserrat Roig

Els blocs i les xarxes
socials homenatgen
l'escriptora
i periodista en
l'escaiença dels vint
anys de la mort

Fa vint anys que es va morir l'escriptora i periodista Montserrat Roig (Barcelona, 1946-1991) d'un càncer. Tot just tenia quaranta-cinc anys, però ja s'havia fet un nom literari, amb obres com 'El temps de les cireres', 'L'hora violeta', 'Digues que m'estimes', encara que sigui mentida' i amb l'assaig 'Els catalans als camps nazis'. També s'havia fet un lloc en el camp del periodisme.

Precisament, s'acaba de publicar 'Diari d'uns anys (1975-1981)', recull d'articles dispersos que Montserrat Roig va escriure en català a Mundo Diario, Treball, Guía del Ocio, Avui... És una oferta de Quim Torra, editor d'Acontravent, que malda per publicar i recuperar el periodisme oblidat d'abans de la guerra o de més d'ara; una antologia d'articles periodístics que Montserrat Roig tenia guardats en una carpeta

sota el títol 'Diari d'uns anys', material que es conserva a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Montserrat Roig fou una autora d'èxit, catalanista, feminista i d'esquerres, i és tinguda encara avui en gran estima. Una bona prova n'és l'**homenatge** que el dijous 10 de novembre li tributà la xarxa, als blocs, a Twitter i a Facebook.

La professió diu adéu a

Josep Pernau

És considerat un dels mestres del periodisme del país

El 14 de novembre es va morir el periodista Josep Pernau a Barcelona a vuitanta anys. Considerat un dels mestres de la professió del nostre país, va ser cofundador del Grup Democràtic de Periodistes i va presidir, durant la transició, l'Associació de Premsa de Barcelona. Mentre va ser degà del Col·legi de Periodistes (1991-1997) va impulsar la redacció del Codi Deontològic. Va treballar en una bona part de les capçaleres barcelonines: Diari de Barcelona (que va dirigir), Tele/eXpres, Mundo Diario, el Correo Catalán i, sobretot, el Periódico de Catalunya, on durant dues dècades va escriure una columna periòdica. Va recollir les seves vivències en el llibre 'Memòries. D'Arbeca a l'Opus Mei' (la Campana, 2004).

Josep Maria Cadena, un altre degà del periodisme català de la segona

meitat del segle XX, recorda a VilaWeb: 'Pernau va tenir una activitat molt notable en l'estructuració del modern periodisme a Catalunya. Ell era un mestre per a la professió. Dins de les redaccions era un personatge especial. Vam coincidir al Diari de Barcelona. Parlava molt i amb tothom. Tenia una gran capacitat per parlar sempre amb tots els periodistes del seu diari. I ho feia amb rigor, però a la vegada amb alegria i somrient. Era difícil veure-li mala cara quan parlava amb un redactor. Jo, amb ell, havia tingut grans converses en plena redacció, en les quals combinàvem rigor amb ironia, cosa que sovint impressionava i estranyava més d'un redactor.'

I Vicent Partal, director de VilaWeb, en la mateixa línia explica: 'Al llarg dels meus anys de professió he treballat amb uns quants periodistes que m'han fet de directors. De molts d'ells he après moltes coses, però sempre he dit que Josep Pernau és el meu director. Ho va ser, de fet, els primers anys del nou Diari de Barcelona. Sempre recordaré el dia

del seu adéu perquè vaig viure una lliçó que no he oblidat mai: ens van reunir tota la redacció en l'espai que quedava davant del despatx del director per a escoltar uns discursos que havien de ser una mena de cerimònia del canvi. Pernau, amb la seua dignitat habitual, es va acomiadar i va abandonar la casa abans que parlara Sopena, perquè ho pogués fer amb plena llibertat i sense sentir-se coartat per la seua presència. Aleshores aquest va fer un discurset i se'n va anar al seu despatx. En fer-ho, primer va tancar la porta que unia la redacció amb el despatx de la Sònia, la secretària del director. Després va tancar la porta que unia el despatx de la Sònia amb el seu. I finalment va treure el cap per la porta que unia de manera directa la redacció amb el seu despatx i la va tancar amb un colp ben ostensible. I en eixe moment em vaig adonar que Pernau mai no havia tancat cap de les tres portes. Ni una sola vegada. Per això a la redacció de VilaWeb la meua porta mai no és tancada. I aquest és el meu homenatge diari i permanent a Josep Pernau.' ■■■

De Joan Miquel Turon

La històrica Llibreria Catalana de Perpinyà canvia de mans

El propietari i responsable de la Llibreria Catalana de Perpinyà, Joan Miquel Turon (Vinçà, 1959), ha plegat després de vint-i-cinc anys al capdavant de l'única llibreria nord-catalana especialitzada en llibre català. Però la retirada no representa el tancament, sinó un traspàs: de la llibreria, se n'encarrega a partir d'ara una persona molt jove i activa en l'associacionisme nord-català, Joana Serra (Baó, 1985), vice-presidenta d'Aire Nou, treballadora de Ràdio

Arrels, fundadora d'Agasalla i membre del Casal Jaume I.

Joana Serra explica que no és llibretera de formació, sinó que ha fet els estudis catalans, un equivalent d'humanitats, i ara acaba tot just la tesi doctoral, sobre substitució lingüística. 'Després de tres anys de fer de becària a la Universitat de Perpinyà, se m'havien acabat les ajudes i em va sortir l'oportunitat de portar la llibreria', comenta. I no s'ho va rumiar dues

vegades: 'Ha estat una mica per atzar. Cercava feina en aquest món i m'he tirat de cap a la piscina.'

Des de l'1 de setembre que treballa a la Llibreria Catalana, al costat de Joan Miquel Turon, per fer el traspàs a poc a poc. A més, la gent d'una altra llibreria de referència perpinyanesa, Torcatis, li fa de padrins i li dóna també suport en aquest traspàs, que es concretarà al final de novembre. Tot amb tot, diu que l'ex-responsable de la

a Joana Serra

llibreria l'acompanyarà fins a cap d'any.

Respecte als plans de futur, que veu encoratjador per a una llibreria cèntrica i històrica com la Catalana, Serra comenta que continuarà centrada en la venda de llibres en català i sobre temes locals o de país, en aquest cas també en francès. 'Això sí, desenvoluparé més la secció infantil i juvenil, aprofitant el bum de l'escola bilingüe, i també la secció discogràfica, perquè

no ens arriba la música en català. Ara, la línia principal serà la mateixa, però amb el meu toc personal.' L'any passat hi hagué patiments pel futur de la Llibreria Catalana, arran del plet de Turon amb els propietaris del local de la plaça de Joan Payrà per l'augment desmesurat del lloguer. Al final, el jutge va donar la raó al llibreter.

Turon va poder esquivar per la via judicial l'augment dràstic del lloguer i l'ofec segur d'un espai on

es pot trobar la gent de Catalunya Nord interessada per la cultura catalana'.

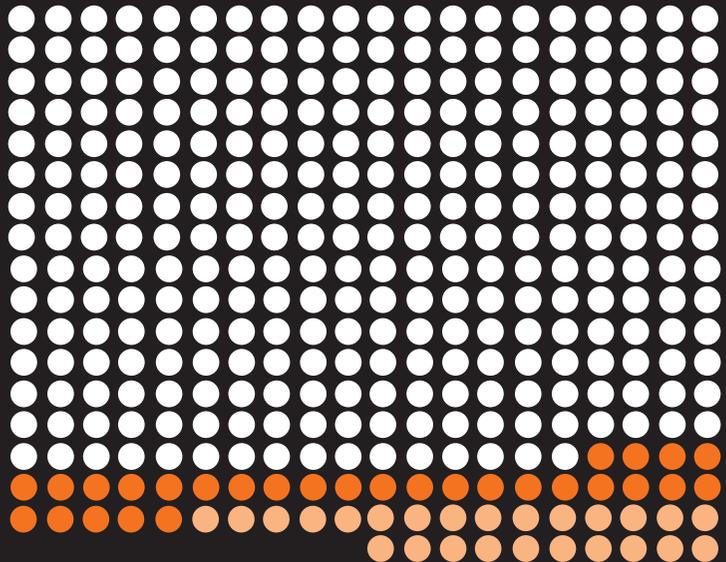
Però la crisi també afecta durament el negoci. Arran de la pressió a què era sotmesa la històrica Llibreria Catalana, els escriptors Joan Daniel Bezsonoff i Joan-Lluís Lluís van obrir l'any passat un grup a Facebook amb el nom Salvem la llibreria catalana de Perpinyà, que ha aplegat devers cinc mil membres. ■■

Les dades de novembre

Els minoritaris doblen el seu pes

Nombre total de diputats: 350

En aquesta legislatura hi haurà tretze partits representats al congrés. Més que mai. Entre els nous, es destaca Compromís al País Valencià i Amaiur al País Basc.

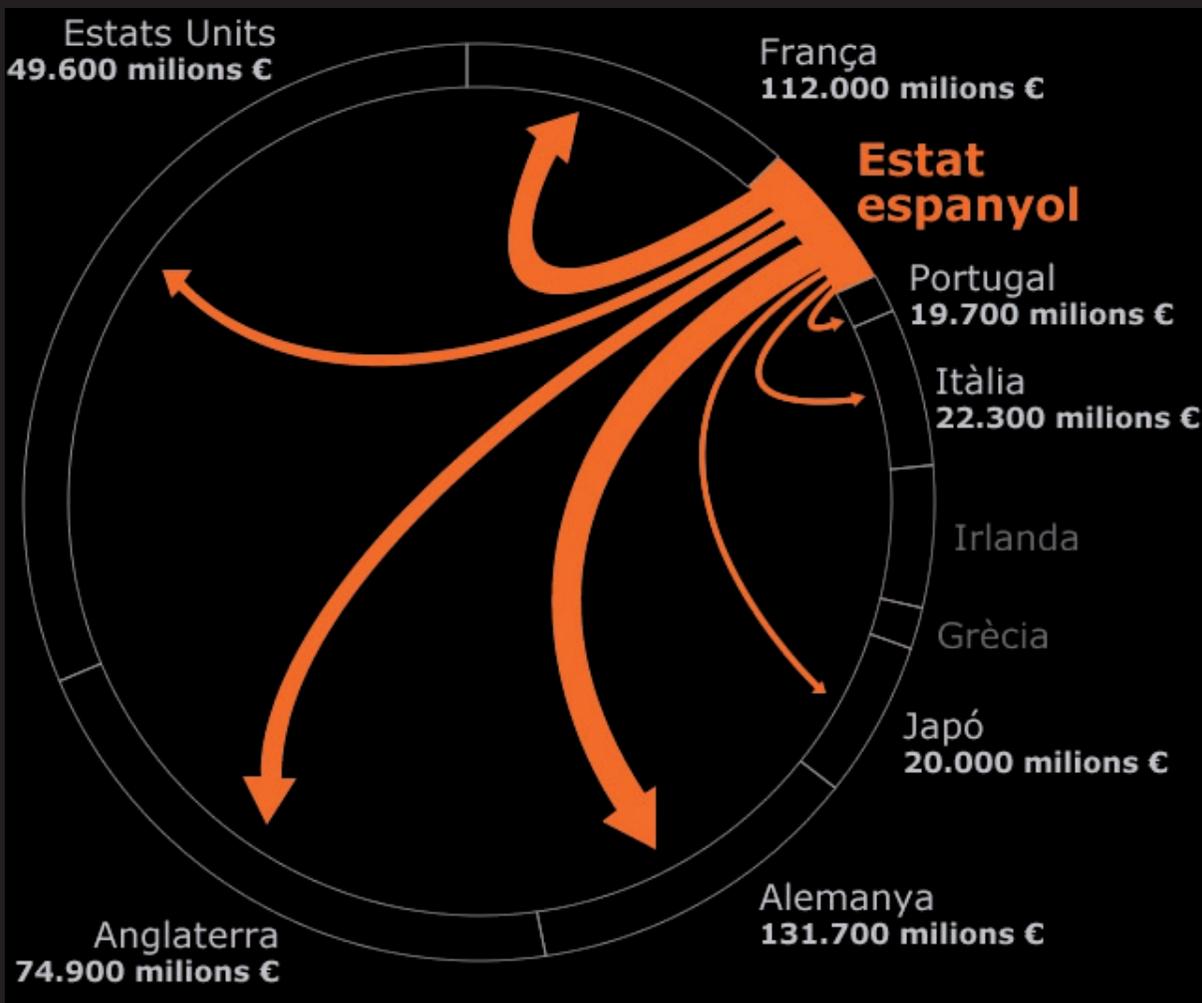
**Nombre de diputats que no
pertanyen ni al PP ni al PSOE: 54**
dels quals 25 ja ho eren
en la legislatura anterior

La crisi del deute

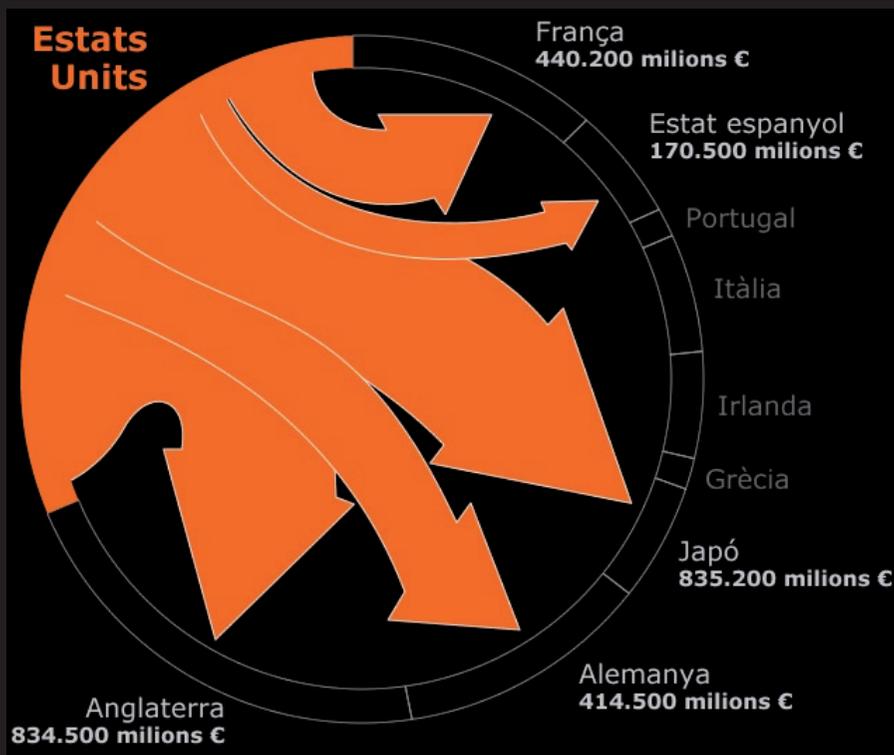
Qui deu quant a qui?

La BBC ha publicat l'Eurozone Debt Web que ajuda a copsar el deute extern dels principals països de l'eurozona i d'algunes altres grans economies mundials. En un sistema financer mundialitzat i interconnectat, la crisi del deute no es limita als països de l'eurozona, ans té repercussions fora d'aquesta àrea

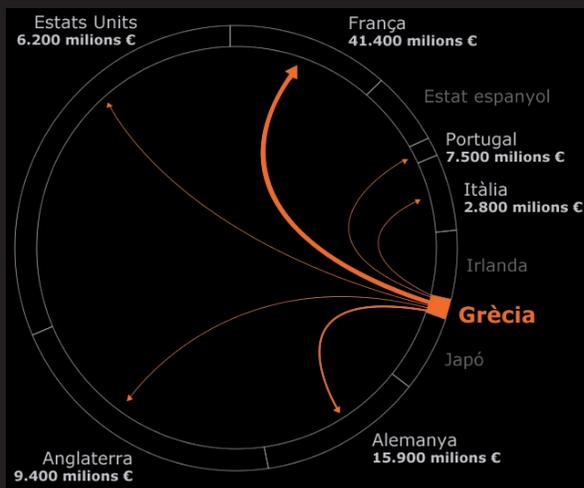
Estat espanyol

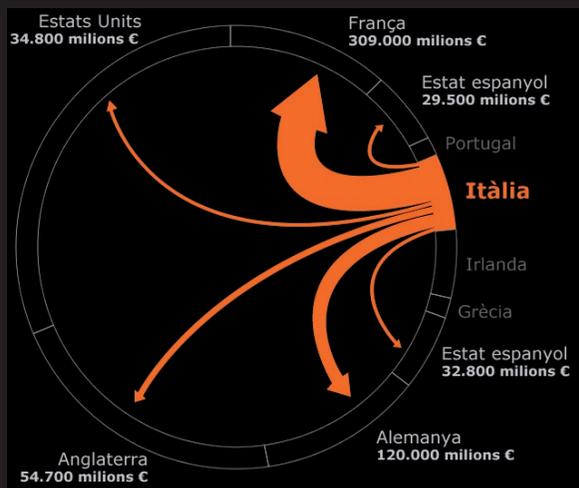
Estats Units

Grècia

Itàlia

Vicent Partal

El sistema segrestat

El capitalisme, alliberat de competidors, s'ha alliberat també de prejudicis. I el resultat, salta a la vista: Un sistema embogit que no té en compte cap més principi que el guany. Les alarmes han començat a disparar-se també pel que fa a la pròpia salut democràtica dels nostres països

Fa poc més de vint anys, un mes de novembre la caiguda del Mur de Berlín anunciava la fi del comunisme. No seria fàcil i encara després vam viure situacions complicades com per exemple l'assassinat de Ceausescu o el cop d'estat rus. Durant mesos i anys els règims de l'Europa oriental van anar caient l'un darrere l'altre, de vegades amb dubtes seriosos sobre el que emergia de les ruïnes. Però en tot cas el comunisme, la idea que l'economia centralitzada sota control estatal podia bastir un model alternatiu al capitalisme, simplement deixà d'existir.

Aleshores hi va haver molta gent que va creure que allò significava més enllà de la mort d'un règim la victòria de l'altre. Va emergir aquella famosa i poc substancial teoria de la fi de la història i els apologetes de Wall Street no van tardar gens a proclamar que aque-

lla era definitivament una partida guanyada. Ho era, és cert, però només fins a cert punt. El capitalisme, qualsevol cosa que siga, va demostrar-se millor i més eficaç que no el comunisme. Va funcionar millor, va saber teixir més complicitats i va sobreviure refinant-se una vegada i una altra.

Vint anys després, amb tot, la cosa sembla molt més complicada. I el capitalisme, alliberat de competidors, s'ha alliberat també de prejudicis. I el resultat, salta a la vista, és un horror. Un sistema embogit que no té en compte cap més principi sinó el guany i que torna a proletaritzar de manera ràpida aquella capa de població, la classe mitjana, que va ser el coixí de la democràcia i la prosperitat, que va donar al capitalisme l'eficàcia social, precisament, que el va fer triomfar sobre el comunisme.

**El sistema té regles,
per això és un
sistema. I saltar-
se-les equival a
pervertir-lo**

LA CONNEXIÓ GOLDMAN SACHS

Mario Monti

Cap de govern d'Itàlia

Va ser escollit el 16 de novembre de 2011.

Havia treballat a Goldman Sachs.

El capitalisme que vivim avui és això i també la impotència enorme dels seus gestors. Causa pànic veure com polítics, banquers i financers i tot no saben de quina manera eixir de l'espiral de crisi que s'ha apoderat d'Europa i una bona part del món. I els avisos comencen a acumular-se.

Perquè no és ja què passa amb l'economia. Les alarmes han començat a disparar-se també respecte a la pròpia salut democràtica dels nostres països.

Democràcia o mercat

Quan el mateix dia dos governs europeus cauen i són substituïts per això que en diem 'tecnòcrates', la cosa és tot, menys anecdòtica. I ha passat aquest mes. La caiguda de Georgios Papandreu a Grècia i la de Silvio Berlusconi a Itàlia són

un símbol que les coses, justament, no van bé.

I no es tracta que aquest o aquell siga millor. Evidentment serà difícil trobar un sàtrapa més notable que Berlusconi i, en aquest sentit, la seua retirada de la vida pública fins i tot pot ser momentàniament objecte de celebració. Però immediatament la pregunta que es planteja és: 'I on ha quedat la democràcia?' Ho torne a dir: no és una qüestió de noms. És possible, jo ho crec, que Mario Monti fos la millor alternativa per a guiar la Itàlia d'avui. Però no sense passar per les urnes. I encara menys saltant-se els formalismes a corre-cuita i havent de ser nomenat senador de la nit al matí perquè la llei estableix que el president ha de ser un parlamentari.

El sistema té regles –per això és

un sistema–. I saltar-se-les equival a pervertir-lo.

Com hem arribat fins ací?

Malgrat tot hi ha gent que ho aplaudeix. Teories sofisticades que afirmen que el que ha passat a Itàlia demostra la robustesa del país que té una casta de professors capaços de prendre el poder i fer un pas endavant (argument que a Grècia es podria aplicar als militars, tot i que no resultaria gens estètic). El caos, el descontrol causat per això que en diuen 'capitalisme financer', és tan gran perquè molta gent accepta qualsevol solució si es veu com una eixida a la crisi.

Però qualsevol no val. Fa pocs dies Jurgen Habermass sostenia una ferotge discussió al 'Frankfurter Allgemeine Zeitung', precisament

LA CONNEXIÓ GOLDMAN SACHS

Lucas Papademos

Cap de govern de Grècia

Va ser nomenat l'11 de novembre de 2011.

Havia treballat a Goldman Sachs.

amb el director del diari. I li recri-minava haver oblidat els aspectes morals de la crisi.

Perquè la crisi és sobretot això, una crisi de moralitat. Empreses que fan informes tramposos sobre l'economia dels països que els paguen, banquers que no tenen vergonya de reclamar rescats i després es neguen a tornar-los en forma de crèdit a la mateixa població que els ha creat. Companys d'empresa, Goldman Sachs, que passen a governar països i bancs dient que són la solució a una crisi que ells mateixos van començar des de l'activitat privada.

Escollar els debats que hi ha avui a Europa és trist. Al nord, Islàndia és un oasi de sensatesa enmig d'un joc de cartes continental. El seu pes és escàs, però és cert que el seu exemple és important.

Però el fet és que aquest novembre han passat coses que ens haurien de posar en guàrdia. Ja no és la famosa 'majoria silenciosa', sinó la majoria dels governants que diuen i afirmen que la situació es troba fora de control i les pràctiques més elementals de la democràcia es veuen amenaçades –Papandreu era un demagog, però com es pot justificar que als únics que no se'ls pregunta què en pensen, de tot plegat, siguin els ciutadans–. Cada dia que passa, més i més europeus es proletaritzen i tornen a salaris infames mentre uns pocs mouen fortunes no bastint cap producte, sinó jugant, literalment, amb les matemàtiques.

Vist des de la distància dels vint anys de la caiguda del comunisme, potser les coses no eren tan clares i fàcils com semblava aleshores. ■■

La crisi és sobretot una crisi de moralitat. Empreses que fan informes tramposos sobre l'economia dels països que els paguen, banquers que no tenen vergonya de reclamar rescats i després es neguen a retornar-los en forma de crèdit a la mateixa població que els ha creat

LA CONNEXIÓ GOLDMAN SACHS

Mario Draghi

President del Banc Central Europeu

Va ser nomenat el 31 de octubre de 2011.

Havia treballat a Goldman Sachs.

Tugores: 'Un rescat formal és complicat, però el rescat encobert ja ha començat'

Critica en una entrevista de VilaWeb que la UE hagi actuat tard i malament per aturar la crisi del deute

Ni la Comissió Europea ni els governs estatals no han actuat amb prou rapidesa, ni contundència, ni claredat per calmar els mercats i ara s'ha agreujat la crisi de deute que ha fet que Espanya ranegés la zona de rescat. Així ho explica el catedràtic d'economia Joan Tugores, en aquesta entrevista de VilaWeb. Tugores veu difícil un 'rescat formal' d'Espanya, però recorda que ja hi ha hagut en part un rescat encobert.

—Per què s'ha arribat a aquesta situació tan delicada del deute espanyol?

—Perquè passa el temps i ningú no fa res seriós, ni Espanya ni el conjunt de la zona euro. I el pas del temps no és neutral. Si el temps passa i no fas res, la situació es manté congelada. Els mercats, els inversors, esperen que algú prengui mesures quan hi ha situacions de desequilibri. I no prendre mesures no és no fer res; és fer una cosa negativa. A Europa esperaven que el BCE tingués el vist-i-plau, sobretot d'Alemanya, per a actuar de manera una mica més agressiva, però no l'ha obtin-

gut. Pot fer intervencions al mercat secundari, però és un pedaç, i allò que esperen els inversors és que el BCE actuï com els bancs centrals estatals.

—Concretament, què hauria de fer el BCE?

—El BCE ara compra deute al mercat secundari, és a dir, quan ja es troba en circulació. Però en el moment que els estats el posen a subhasta no pot comprar-ne. Hi ha prou mecanismes tècnics perquè el BCE demostrï que està disposat a treure tota l'artilleria pesant per a garantir el deute públic de la zona euro. Com que això no passa, els operadors sospiten que Alemanya no dóna prou suport al deute de les economies perifèriques i, periòdicament, es posen nerviosos. D'aquí ve això que ha passat ara.

—Veu a prop un rescat financer d'Espanya?

—És difícil, sense tenir plenament aprovat i operatiu el fons d'estabilitat financera europeu, perquè la quantitat s'havia pensat per a Espanya i per a Itàlia. Per tant, un rescat formal, sense aquest

recurs al darrere, és jurídicament i políticament complicat. Sí que es pot fer, i això ja ha començat, alguna mena de rescat encobert. El BCE, encara que sigui al mercat secundari, ha anat fent les seves intervencions, que alguns falcons d'Alemanya ja diuen que és una transferència de recursos equivalent a un rescat encobert. Però un gran rescat formal, amb el daltabaix polític que significa a curt terme, és difícil. Hi ha mecanismes semblants sense necessitat de tant de rebombori.

—La Comissió vol regular les agències de qualificació. Ho proposa de la manera adequada?

—Més aviat d'una manera parcial, timorata i molt lenta. La regulació de les agències de qualificació és un projecte seriós que pel camí s'ha diluït perquè qui mana, mana, i els poders fàctics són capaços d'interferir la tramitació d'aquestes normatives. Però la Comissió no ha estat un exemple de rapidesa ni de claredat. Les idees generals segurament que són bones, però arriben tard, i les mesures que es

prenen tard són menys efectives i són més cares políticament i socialment.

—Com es mouen els inversors, i fins a quin punt influeixen la inestabilitat de l'economia dels estats?

—Els inversors són categories genèriques que agrupen operadors molt diferents. D'una banda, hi ha els inversors professionals, responsables de gestionar una cartera de valors d'un fons de pensions o d'un fons d'inversió i que miren de guanyar diners o, si més no, de no perdre'n. També hi ha els famosos fons sobirans, d'economies emergents, o de Noruega, que tenen uns recursos importants que també volen gestionar d'una manera rendible. Aquests són inversors professionals. Cada dia miren les notícies, van perfectament informats de què passa al món i prenen les decisions d'una manera professional. Després hi ha el conjunt d'operadors que busquen oportunitats més a curt termini, que quan veuen una esclatxa miren d'aprofitar-la, i si cal obrir l'esclatxa, l'obren.

—I com ho fan?

—Un mecanisme pervers, que funciona fins a cert punt, és que, si es forma un clima de tensió, cobraré interessos del 7%, i si no, del 4%. Per tant, hi ha gent a qui ja va bé que hi hagi tensió, que li és un incentiu, perquè cobra del deute espanyol, i els contribuents i el govern espanyol haurem de pagar, quan venci el deute emès avui, un 7% en lloc d'un 5% perquè alguns inversors professionals s'han posat nerviosos i potser, en alguna mesura, perquè, a alguna gent, li interessa que aquest clima de tensió continuï per poder cobrar un 7% i no un 5%. No dic que siguin tots els operadors. El mercat és bàsicament d'operadors professionals, i hi ha un conjunt de suboperadors que viuen d'això i en treuen profit. Segurament que és cert que aquest funcionament és molt pervers, però també ho és que, si nosaltres, els governs, la UE, no fem les coses bé, donem als voltors l'oportunitat d'aprofitar-se d'aquesta situació. La culpa és, d'alguna manera, repartida.

Llegiu-ne l'entrevista completa

Josep Casulleras

Mas imposa més austeritat per al 2012

La retallada a TV3 i la reducció salarial dels treballadors de la funció pública són dues de les mesures més polèmiques per a reduir el dèficit

El 2012 continuarà l'austeritat pressupostària a la Generalitat de Catalunya. El pressupost serà inferior al d'enguany, que ja fou retallat un 10% respecte del de l'any anterior, i hi haurà noves taxes i també més rebaixes salarials entre els treballadors públics. Aquestes són les grans línies d'un pla d'estalvi de mil milions que va anunciar el president, Artur Mas, que va demanar més esforç a tothom per a complir l'objectiu de dèficit de l'1,3% per a l'any que ve. I en aquest marc d'austeritat, una de les mesures més polèmiques ha estat la de reduir 40 milions d'euros, de 300 a 260 milions, l'aportació pública a TV3 i a Catalunya Ràdio, i la proposta de tancar dos dels sis canals que té la corporació.

'Amb aquest pressupost, no hi haurà futbol en obert. TV3 renunciarà a la lliga de futbol', va dir la directora de TV3, Mònica Terribas, precisant que la reducció pressupostària afectaria la capacitat comercial del canal, que tindria conseqüències en el servei que dona i que portaria a un model de televisió pública diferent del que ha defensat fins ara. El Col·legi de Periodistes, el Grup de Periodistes Ramon Barnils i el Sindicat de Periodistes de Catalunya van criticar aquest pla d'ajust i van defensar els mitjans públics catalans.

El comitè d'empresa va alertar de seguida que la retallada a TV3 suposava 'haver travessat la línia vermella' i va demanar al govern

que aclarís 'si la retallada obeeix a necessitats pressupostàries o als compromisos amb els sectors mediàtics privats'. Francesc Homs va qualificar d'absurdes les insinuacions i va recordar que els privats han patit una retallada del 70%. El portaveu del govern també va admetre que la retallada a la corporació es podria 'corregir a l'alça' si hagués de posar en perill el lideratge de TV3, però va insistir que els treballadors haurien de fer un esforç perquè hi hauria una rebaixa salarial. Artur Mas també va negar que el govern volgués arraconar TV3, en l'última sessió de control del novembre al parlament. 'Nosaltres política d'austeritat sí, però que TV3 es converteixi en una cosa residual a Catalunya, no, entre més coses perquè qui va crear això vam ser nosaltres', va declarar el president.

Mas: 'Hem tocat os'

Durant el primer any del govern d'Artur Mas les mesures d'austeritat s'han centrat gairebé en exclusiva en la reducció de la despesa pública, d'un 10% del pressupost. 'En alguns àmbits toquem os, i si continuéssim podríem traspasar les línies vermelles de l'estat del benestar i posaríem en risc alguns serveis essencials', va admetre. I va apuntar que l'ajust s'havia de dur a terme en dues línies bàsiques d'actuació: mesures en l'àmbit salarial dels funcionaris (reducció de salaris) i mesures de coresponsabilitat de la gent (més impostos indirectes).

Rebaixa salarial dels funcionaris

Els salaris de tots els treballadors públics baixaran l'any vinent: la rebaixa tocarà una part de les dues pagues extra dels 200.000 funcionaris, els sindicats dels quals negocien des de començament de desembre amb el govern. Sobre la taula de mesures, entre les quals hi ha la de revisar les plantilles de personal interí amb vista a reduir-les, de no convocar oposicions i de suprimir la sol·licitud d'excedències amb reserva del lloc de feina. Entre les mesures de caràcter estructural hi ha la de revisar els tiquets restaurant, de suprimir dies de vacances i d'eliminar dies de lliure disposició dels funcionaris –entre set i onze, segons els casos.

Els sindicats s'han mostrat indignats per les mesures que vol aplicar el govern. Una de les poques que han trobat raonable és la que permetrà als funcionaris que ho desitgin de demanar una excedència voluntària amb reserva del lloc de feina. La proposta que el govern posa sobre la taula és per una excedència amb un termini mínim d'un any i un màxim de tres anys, amb el còmput de triennis i drets de previsió social.

Aquestes són unes de les poques concrecions sobre aquest nou pla d'austeritat de la Generalitat per a l'any que ve. El president Mas en va avançar una altra: els alts

Les deu mesures d'ajust per al 2012

1

Reducció de sou dels funcionaris, que afectaria les dues pagues extra de l'any que ve i es reduirien els dies de disposició personal. També es despatxaria personal interí i es suspendria la convocatòria d'oposicions.

2

Els alts càrrecs tornaran a renunciar a una paga extra sencera el 2012, de la mateixa manera que el 2011. La podran repartir en dues pagues extres, i suposarà una reducció de sou d'entre un 20 i un 25% en dos anys.

3

Increment del canon de l'aigua, que anirà acompanyat d'una política d'ajut a les rendes més baixes.

4

Increment del preu del transport públic, especialment a l'àrea de Barcelona. Serà per sobre de l'IPC, i, malgrat algunes informacions publicades apuntant que la T-10 d'una zona pujaria fins als 9 euros, el govern no ho ha fet cap més concreció.

5

Augment de les taxes universitàries, acompanyat d'un programa de beques propi.

6

Un recàrrec al preu de la benzina, amb un increment de l'anomenat cèntim sanitari.

7

El tiquet moderador, que imposa un recàrrec per a les receptes que, segons el conseller Boi Ruiz, no serà pas superior a un euro. El propòsit: 'posar barreres d'accés al sistema sanitari per evitar-ne el sobreús o l'abús'.

8

Si el nou govern espanyol no toca l'impost de patrimoni creat recentment, Catalunya l'aplicarà.

9

No es reduiran els impostos de renda dels que guanyen més. 'A Catalunya els que guanyen més diners arriben a pagar fins el 49% del salari. Això no ho tocarem', va dir Mas.

10

Una política de venda de patrimoni públic, d'edificis i fins i tot privatització de gestió de serveis públics.

càrrecs tornaran a renunciar a una paga extra sencera el 2012, de la mateixa manera que el 2011.

Més taxes

I l'altre gran àmbit d'actuació per fer l'ajustament és el de les taxes: un increment del cànon de l'aigua, del preu del transport públic, de les taxes universitàries, un recàrrec en el preu de la benzina i l'anomenat tiquet moderador, que és una taxa que els usuaris paguen per les receptes dels medicaments i que pretén 'posar una barrera d'accés al sistema

sanitari per evitar-ne el sobreús'. I tot això afegit a una política de venda de patrimoni públic, d'edificis i fins i tot de privatització de gestió de serveis públics.

El pacte fiscal: 'Una de les últimes oportunitats per a Espanya'

'No hauríem de demanar tot aquest esforç si tinguéssim el problema fiscal resolt', va declarar Mas, i va avisar: 'La distància emocional entre Catalunya i Espanya ha crescut molt. El pacte fiscal és una de les poques

oportunitats que té Espanya per refer de manera tranquil·la les relacions amb Catalunya.' El president, doncs, no vol donar per tancada la porta del pacte fiscal, malgrat les declaracions contràries a parlar-ne d'alguns dirigents populars. Fins que no sigui Rajoy qui ho digui, no s'ho creurà pas. En tot cas, si Rajoy no s'avé a negociar-lo, el portaveu del govern, Francesc Homs, va avisar que es convocaria la ciutadania per votar-lo en una consulta popular. ■■

La directora de TV3, Mònica Terribas i el director general de la CCMA, Ramon Mateu, durant la comissió de control de l'ens.

Vicent Partal

Una nit per a mirar-se el mapa

Anàlisi dels resultats electorals de les eleccions espanyoles

Resultats 20N

Abstenció: 28,31%

186	110	16	3	3 =	1	8	5
154	169	10	1	3	0	1	1
36	27	16	3	3 =	1	1	1
31	43	10	1	3	0	1	0

Vegeu el vídeo del debat entre Manuel Milián Mestre, Muriel Casals i Ernest Sena sobre els resultats de les eleccions.

Vegeu el vídeo:
Compromís: una nit històrica

Suposàvem que aquestes eleccions serien importants, i ho han estat. Hi ha dades molt significatives que cal mirar amb lupa, especialment quan les posem sobre el mapa. Perquè el mapa ensenya que únicament Catalunya i el País Basc han aturat l'enorme onada de suport al Partit Popular. Però, d'indicis significatius, n'hi ha pertot.

Catalunya i el País Basc resisteixen al PP

El PP ha tingut un resultat extraordinari. Més per demèrit del PSOE que no per mèrit propi, certament, però no es pot passar per alt que és el segon millor resultat que fa en tota la història de la democràcia, únicament superat pel de Felipe González el 1982. El mapa general de l'estat els és espectacularment favorable, amb una Sevilla anecdòticament socialista i amb la barrera clara d'Euskadi i del Principat. Que això sí que és un detall de pes i una peça clau de la política que Mariano Rajoy puga

començar a fer des d'avui mateix.

Mariano Rajoy tindrà dos grans problemes. Quant al principal, l'economia, caldrà veure, fet i fet, quin marge de maniobra tindrà i quines seran les obligacions que li imposarà el directori europeu. Però, quant al problema que ells es complauen a anomenar 'territorial', tot depèn d'ell, i no ha tingut pas bones notícies. Perquè les 'taques' catalana i basca tenen un significat sociològic més que notable.

En el cas basc, que Amaiur haja guanyat les eleccions és una enorme bufetada al PP. Els qui ells consideren directament 'etarrés' han guanyat les eleccions i anuncien una victòria històrica just allà on realment es jugarà la història: en les pròximes eleccions basques. Al PP, no se li presenta gens fàcil el futur immediat, i si ja podíem pensar que no seria fàcil la negociació sobre el final d'ETA ara segurament que es deuen haver disparat totes les alarmes.

Perquè el final d'ETA ha donat ales a l'independentisme, i aquest és, comptat i debatut, el problema real dels populars.

A Catalunya el procés és més complicat. Però el mapa és també molt important. CiU ha aconseguit una victòria històrica, molt important. El PSC ja no és el partit hegemònic que era des del principi de la democràcia i CiU veu revalidada la seua estratègia en tots els fronts. Podrà presentar a Madrid les seues opcions amb el valor que li dóna haver guanyat, i en el front intern veu revalidada la seua polèmica política de retallades. És clar, també n'ix reforçat Duran i Lleida, un candidat ben poc sobiranista, que la nit electoral véu com els convergents cridaven 'independència' cada volta que obria la boca.

Iniciativa per Catalunya i Esquerra han jugat també molt bé les cartes. Manca veure com es resoldrà l'escó que balla a Girona, però és evident que els republi-

Una enorme caiguda dels socialistes

A la resta del país i de l'estat hi ha hagut també alguns canvis que criden l'atenció. Especialment, l'abast de la patacada socialista que ha perdut quatre milions de vots i l'augment de vots i escons dels partits minoritaris.

El partit socialista entra amb aquest resultat en un moment polític molt complicat. No solament perquè no li resta quasi cap poder real enlloc, sinó, sobretot, perquè ningú no sap on té el seu futur. Carme Chacón esperava guanyar a Catalunya per intentar l'assalt del poder dins el PSOE, però la seua derrota li ho impedirà. Tampoc no sembla que Rubalcaba pugua acceptar l'envit. Els socialistes, per tant, hauran d'inventar alguna solució difícil, just quan viuen les hores més baixes de la seua història.

Menys bipartidisme. Un País Valencià més plural

Quant al vot als partits minoritaris, les dades parlen. En aquest congrés hi haurà 54 diputats que no seran del PP o del PSOE, contra 27 de la legislatura passada. I en aquest congrés hi haurà tretze partits representats. Més que mai.

Entre els nous, es destaca Compromís i, en general, tot quant ha passat al País Valencià. Si fa uns pocs anys semblava que cauria inevitablement en el bipartidisme espanyol, avui hi ha quatre grups polítics a les Corts i cinc grups diferents que representen els valencians al congrés espanyol. Un veritable esclat que posa els valencians del cantó dels territoris plurals.

L'entrada de Joan Baldoví és especialment significativa perquè el nacionalisme valencià mai no havia aconseguit representació a Madrid. Després dels bons resultats obtinguts a les municipals i a les Corts aquest resultat situa, finalment, els nacionalistes valencians fora de la marginalitat política.

Però ha estat una sorpresa el diputat d'UPyD, també per València. Contradictòria segurament. És cert que Toni Cantó té a favor que és famós i que ha fet una campanya ben poc nacionalista espanyola. Però el cas és que és diputat i que a la ciutat de València UPyD ha estat la tercera força. Esquerra Unida ha complert les previsions i cal destacar, a més, que el PP ha guanyat encara un diputat, malgrat la corrupció i la dimissió de Camps.

A les Illes el resultat no ha estat tan favorable. La demografia no hi ha ajudat, i per més que la coalició encapçalada pel PSM haja tret un percentatge superior al de Compromís, s'ha quedat sense diputat per la gran concentració de vot en el PP i el PSOE.

I el 15-M?

Cal remarcar, finalment, que el projecte d'Equo ha fracassat del tot i que a l'esquerra d'Esquerra Unida no sembla que hi haja gens d'espai. Qui o què ha votat el 15-M? És una gran pregunta difícil de respondre. Potser l'augment del vot a UPyD hi té alguna cosa a veure. I segurament que una part ha anat a Compromís, en el cas valencià. A l'abstenció, segurament que també, però els grups que semblava que podien recollir una part de la indignació no han tingut cap bon resultat enlloc. ■

Els detalls

El PP obté una gran victòria. Solament la de Felipe González, del 1982, s'hi pot comparar.

Creix el nombre de diputats que no són ni del PP ni del PSOE

CiU guanya les eleccions al Principat, per primera vegada en la història.

ERC i ICV obtenen un bon resultat, i Compromís fa història a València amb el primer diputat nacionalista.

Amaiur guanya les eleccions al País Basc. Els independentistes rendibilitzen amb força la fi d'ETA i superen el PNB.

A Navarra Amaiur i Geroa Bai obtenen diputat i empaten amb el PSOE.

Martxelo Otamedi, director de 'Berria'

'Amb aquests resultats, al parlament basc hi hauria majoria absoluta sobiranista'

El resultat de les eleccions espanyoles deixen molt debilitat el govern de Patxi López. Caldrà veure si podrà aguantar

Els del País Basc són uns resultats molt interessants perquè per primera vegada hi haurà dos grups parlamentaris bascos al congrés espanyol. És un resultat molt bo per als abertzales en general. Però Amaïur ha guanyat el PNB, malgrat la possibilitat d'aquests de treure rendiment de la feina feta a Madrid i de jugar en el seu terreny habitual del joc d'aconseguir competències amb pactes al congrés.

L'altre fet diferencial és que el PSOE no ha fet tan mal resultat al País Basc com l'han fet a la resta de l'estat. I el PP no ha fet tan bons resultats.

A 'Berria' ja hem fet la projecció d'aquests resultats al parlament basc i Amaïur i el PNB aconseguirien 20 escons cadascú. Una majoria de quaranta diputats abertzales és una rotunda majoria absoluta, a la qual es podria sumar

Ezker Batua, amb dos diputats.

El resultat de les eleccions espanyoles pot marcar un abans i un després a la política basca i deixen molt debilitat el govern de Patxi López. Caldrà veure si podrà aguantar els dos anys que queden de mandat amb una majoria social abertzale tan forta. No és clar que el Partit Popular mantingui el seu suport a López com fins ara.

S'ha demostrat que la capacitat de l'esquerra abertzale renovada d'aglutinar forces per un procés democràtic i cap a la independència ha donat molt bon resultat. Han guanyat el PNB, han demostrat que se'l pot guanyar, més enllà de determinats ajuntaments, en un terreny on es troba molt còmode, com és anar a Madrid a aconseguir coses. Caldrà veure si aquesta victòria de l'esquerra abertzale es trasllada també al parlament basc. ■■

Resultat al País Basc

AMAIUR	284.528	24,12%	6
EAJ-PNB	323.517	27,42%	5
PSE-EE (PSOE)	254.105	21,54%	4
PP	210.000	17,80%	3

Josep Casulleras

Negar-se a pagar impostos a l'estat

Dos joves empresaris comencen una campanya perquè s'hi adhereixin totes les empreses i entitats que també ho vulguin fer

Vegeu el vídeo on expliquen els motius de la insubmissió fiscal

Andreu Bartolomé i Maria Casademunt tenen un restaurant a Siurana (Priorat) i ara han anunciat que faran insubmissió fiscal, perquè consideren que Catalunya no pot seguir el camí de submissió i espoli actuals. L'any que ve ja no pagaran els impostos a l'estat espanyol, no atendran la documentació d'hisenda i ingressaran els diners en un dipòsit. Fan una crida perquè més ciutadans, empreses i entitats s'hi sumin, i es proposen de convèncer-ne deu mil d'aquí al gener.

'El punt d'inflexió va ser el juny de l'any passat amb la sentència del Tribunal Constitucional espanyol. Això va ser molt greu. I ha passat un any, però no ha canviat res', diu Andreu Bartolomé, propietari del restaurant els Cingles de Siurana. Explica a VilaWeb què s'han proposat amb la iniciativa: 'No amaguem que hi ha un risc, però també alertem del risc que corre el país, i a mi això sí que m'espanta.'

D'entrada, invertirem els impostos en un dipòsit, i donarem fe notarial que hem pagat aquests diners. Ja veurem si acceptem aquest argument, que és molt probable que no. Si és així, si ens diuen que no hem pagat, estarem en les mateixes condicions que les empreses que hi ha ara que no paguen perquè no poden. Aleshores començaria un procés llarg, ben bé d'un any, per procedir a un embargament. Durant aquest temps sempre seriem a temps de pagar la quantitat que deuríem, que l'estat ens cobraria amb un

interès del 5% per la demora. Però intentem pactar amb alguna entitat financera un interès pròxim a aquest, del voltant del 4%'.

'Amb 10.000 adherits no hi haurà marxa enrere'

L'Andreu i la Maria esperen que no calgui arribar a aquest punt, a haver de pagar finalment aquests diners a l'estat, perquè confien que aleshores ja hi hagi una gran quantitat d'empreses que també ho facin, i que entitats prou importants al país, com Òmnium Cultural, els faci costat. 'Ens hem assessorat i ens han dit que si arribem a deu mil persones fiscals que facin insubmissió, ja no hi haurà marxa enrere.' Per sumar i comptar les adhesions, disposen d'un formulari a la seva web, on també ofereixen un full de recollida de signatures (PDF) que demana el nom i els cognoms, el carnet d'identitat i el correu electrònic.

Han contactat amb entitats i associacions, algunes de les quals s'han compromès a afegir-se a la iniciativa quan s'hagi arribat a aquesta xifra crítica dels deu mil adherits. 'Però hi ha associacions que estan un punt massa lligades al govern per iniciar aquest pas', reconeix. Ara, quan tot just han començat a difondre la proposta, han reunit mig centenar d'adherits. I si no hi arriben? 'Si no és així, voldrà dir que potser encara no ha arribat l'hora, però nosaltres seguirem i assumirem sols les conseqüències', diu l'Andreu. ■■

'El punt d'inflexió va ser el juny de l'any passat amb la sentència del Tribunal Constitucional. Això va ser molt greu. I ha passat un any, però no ha canviat

'Ens hem assessorat i ens han dit que si arribem a deu mil persones fiscals que facin insubmissió, ja no hi haurà marxa enrere'

Roger Cassany

Salvador Iborra:

la mort gens casual d'un poeta

VilaWeb reconstrueix les últimes hores d'Iborra, assassinat el 29 de setembre a Barcelona · Va discutir amb els mossos mitja hora abans de morir denunciant els nois que el van matar pel robatori d'una bicicleta

Espelmes al portal de Salvador Iborra, dos dies després de l'assassinat.

Vegeu el vídeo de l'home-natge a Salvador Iborra que van fer-li amics, família i veïns el 18 de novembre

En Salvador va donar vint euros al taxista que havia de portar el seu amic, en Xavi, a casa, a Sants, i es van acomiadar. Era el 29 de setembre, a la plaça de Sant Jaume, cap a les sis del matí, i encara era fosc. Va ser un comiat trist, perquè no havien pogut recuperar la bicicleta d'en Xavi, robada uns quants minuts abans, i que ell necessitava per tornar a casa, com cada nit. Ja no s'havien de tornar a veure mai més. Abans de la sortida del sol, a les 6.15, en Salvador Iborra, poeta i mestre de trenta-tres anys, moria assassinat ben a prop d'allà, al portal de casa seva, al número 12 de la Palma de Sant Just, apunyalat per Saodi M. i Zakari X. M., els lladres de la bicicleta. La policia diu que l'assassinat no es podia ni preveure ni evitar, però els fets fan pensar altrament i que alguna cosa, o tot, va fallar.

Just mitja hora abans de l'assassinat una parella de Mossos d'Esquadra havia estat al mateix punt on van matar en Salvador, avisada per ell mateix. En Xavi i en Salvador van discutir amb els agents pel robatori de la bicicleta i van assenyalar Saodi M. i Zakari X. M.

com a responsables. Eren les 5.40. I era la quarta vegada, pel cap baix, en tres mesos i mig, que una parella de Mossos d'Esquadra visitava el número 12 de la Palma de Sant Just, per la telefonada dels veïns, alarmats per la inseguretat creixent en aquella escala.

Principal 2a, centre d'operacions de delinqüència

Al segon segona, s'hi estava en Salvador, autor de la primera trucada, i de l'última, a la policia. Saodi M. i Zakari X. M., dos joves d'origen marroquí de divuit anys i vint-i-un, amb un cúmul d'antecedents diversos, havien entrat il·legalment, des del mes de juny, al principal segona, convertit des d'aleshores en un centre d'operacions de petits delictes i de tràfic de droga. La resposta de la policia, a cada visita, era sempre la mateixa: sense una ordre judicial no s'hi pot fer res. Una ordre judicial que, per una altra banda, el propietari de la finca havia demanat el 14 de juny, dos dies després de l'ocupació –i tres mesos i mig abans de l'assassinat.

Aquell 29 de setembre en Xavi i en Salvador havien tancat junts el bar Thales: en Xavi, com a últim treballador i responsable del local, i en Salvador, com a últim client. Eren quarts de quatre de la matinada, però van continuar la conversa a casa d'en Salvador, a una setantena de metres del bar, encara una hora més, escoltant 'La mort du Cygne' de Maude Sabourin i parlant dels nous poemes d'en Salvador, que comptava publicar reunits en un llibre. Poc abans de les cinc es van acomiadar, però en baixant l'escala, estreta i dreta, en Xavi ja es va adonar que la bicicleta, que havia deixat a l'interior de la finca, al cancell, sense lligar, ja no hi era. Qui es podia imaginar que a aquella hora i a dins de l'escala, algú la robaria? Va avisar en Salvador i van rastrejar plegats el barri, esperant un cop de sort. La porta del carrer no sempre tancava bé, cosa que els va fer pensar, en un primer moment, que potser algú els havia seguits i s'havia endut la bicicleta tan bon punt ells havien entrat al pis.

'A la plaça de George Orwell, hi solen revendre les bicicletes roba-

CRONOLOGIA DELS FETS

12 JUNY

Matinada

Saodi M. i Zakaria X. M. entren il·legalment al principal segona del número 12 de la Palma de Sant Just, al barri de Sant Just de Barcelona, per fer-lo servir de centre d'operacions de petits delictes.

Migdia

Salvador Iborra avisa els Mossos d'Esquadra. Li diuen que no hi poden fer res, que cal una ordre judicial.

13 JUNY

Koichi Sugihara, veí del primer pis, pica la porta del principal segona a migdia i parla amb un dels nois, que li diu que han llogat el pis. L'administrador de la finca li ho nega.

des', els va dir algú que a aquelles hores encara vagava per la ciutat. Però res. A la plaça hi havia una sola ànima, d'aspecte inofensiu, que no havia sentit a parlar de cap bicicleta aquella nit. Va ser aleshores que, a en Xavi, li va venir al cap que en baixant l'escala havia sentit que es tancava de cop la porta del principal i alguna corredissa. Llavors en Salvador va lligar caps. I tot tornant cap a casa va explicar al seu amic totes les vicissituds que s'havien viscut a l'escala d'ençà el mes de juny, quan els dos joves havien entrat al principal. Sorolls a hores intempestives, visites estranyes, conflictes amb els veïns, entrades i sortides pel balcó escalant per una canonada i trucades a la policia.

Veïns per força

Saodi M. i Zakari X. M. havien esbotzat el pany del principal un diumenge a la matinada. Era el 12 de juny, vigília del dilluns de la segona Pasqua, que a Barcelona era festiu. Hi havia pocs veïns. Ningú no els va veure entrar, però

van fer prou rebombori perquè en Salvador mateix els sentís i fes la primera trucada als Mossos d'Esquadra (l'endemà al matí) i perquè un veí del primer pis, un artista japonès que fa vint-i-quatre anys que s'està a la mateixa finca, en Koichi, sortís al replà.

En Koichi va tornar a trucar als Mossos d'Esquadra, infructuosament, dilluns a la matinada, perquè continuava sentint sorolls estranys al pis just a sota del seu. I a migdia va decidir de picar personalment a la porta del principal segona. Ningú no el va voler obrir, però la insistència va fer que finalment un dels dos joves obrís la porta i, en un pobre espanyol, li digués que eren els nous llogaters del pis. L'administrador de la finca va desmentir l'endemà mateix a Koichi que hagués llogat el pis a ningú. I aquell mateix dia, a les 17.54, el propietari va denunciar l'usurpació del pis als Mossos d'Esquadra. Segons la policia, aquesta denúncia va passar immediatament al jutjat, on encara l'han d'atendre.

Arriben els mossos, són les 5.40

Quan en Xavi i en Salvador van picar a la porta del principal segona ja era un quart de sis tocat. Hi havia llum, cosa poc habitual, car al pis no hi dormien. Almenys no pas cada nit, segons els veïns, que tenen per segur que el feien servir, sobretot, per al tràfic de drogues, especialment d'heroïna (al barri se n'havia disparat el consum els darrers mesos). Com que, malgrat la insistència, ningú no els va obrir, van tornar a telefonar als Mossos d'Esquadra i van esperar-los al carrer, per poder controlar tant la porta com el balcó, situat sobre del portal, un parell de metres a la dreta, i impedir que es poguessin escapar.

Al cap de vint minuts un cotxe patrulla amb el llum de la sirena encès va aturar-se gairebé davant el portal, ocupant l'amplada del carrer, entre la fusteria del mateix número 12 i el taller d'orfebreria que hi ha just davant. El blau de les sirenes il·luminava les parets. A

14 JUNY

Matinada

Sugiyhara avisa els Mossos d'Esquadra pel soroll.

Migdia

El propietari de la finca, avisat pels veïns, presenta una denúncia als Mossos d'Esquadra per usurpació. A hores d'ara encara n'ha de rebre resposta.

JUNY

Última setmana

La veïna del segon segona té una viva discussió a l'escala amb Saodi M. i Zakaria X. M. L'endemà Iborra li aconsella que avisi els Mossos d'Esquadra, però no ho fa. Uns quants dies més tard, a primers de juliol, una parella de mossos torna a la finca, una altra vegada avisada per la inseguretat que inspiren els dos nous veïns.

més de ser estret i un cul-de-sac, la Palma de Sant Just té uns fanals pobres i de llum groguenca, que, més que no pas il·luminar, formen grans clapes ocre a terra, mullat sovint a la matinada pel servei de neteja municipal. El llum del principal no es va apagar ni un moment, però els dos agents van tornar a dir-los el mateix, que sense una ordre judicial, no hi podien fer res; i que la denúncia del robatori de la bicicleta s'havia de fer presencialment a comissaria, amb el número de sèrie.

Van discutir i en Salvador els va recordar que no era ni la primera ni la segona ni la tercera vegada que els veïns avisaven la policia per les coses que passaven al principal. I els va retreure que en tres mesos i mig encara no haguessin estat capaços d'actuar. Però els mossos se'n van anar.

Mentrestant, ja s'havien fet gairebé les sis, i en Salvador va acompanyar en Xavi a la plaça de Sant Jaume perquè agafés un taxi. Sentint-se impotent i responsable de la bicicleta, li va dir que li'n compra-

No és un cas aïllat

A l'interior del principal segona, els mossos d'esquadra hi van trobar un drap de cuina amb el qual es va netejar el ganivet homicida i nombrosos objectes robats. La policia no hi va poder entrar fins que no hi va haver hagut un mort. La citació judicial per a la declaració del propietari que hagués permès al jutge d'ordenar el desallotjament del pis setmanes o mesos enrere encara no s'ha fet efectiva. Segons els càlculs de l'administrador de la finca, basats en l'experiència de molts altres casos similars, la citació hauria arribat al gener o al febrer. Massa tard.

El cas del principal segona del número 12 de la Palma de Sant Just no és pas un cas aïllat. De pisos amb ocupacions semblants n'hi ha a tota la ciutat, especialment a la Ciutat Vella, i

en alguns altres punts del país. Sense necessitat de fer cap recerca especial, els veïns del barri són capaços d'anomenar-ne més d'una desena: al carrer de Gignàs, al de Montserrat, a la plaça dels Àngels, al carrer de Sant Ramon, al Poblesec, etc. I sense anar més lluny, l'any passat un altre noi va morir al 24 del carrer del Carme, assassinat d'una manera semblant. En aquest cas, el mort no era un poeta, sinó un drogoaddicte que devia massa diners al seu camell. Ara la finca sencera del Carme, 24 és tapiada. Igual que ho és el principal segona del número 12 de la Palma de Sant Just. Mentrestant, els veïns del barri continuen exigint més seguretat amb cartes al batlle i amb denúncies encara sense resposta. Se senten impotents.

CRONOLOGIA DELS FETS

23 SETEMBRE

La propietària de la Bodega la Palma del número 7 de la Palma de Sant Just veu com un noi s'enfila per una canonada per arribar al balcó del principal segona del número 12 i torna a avisar els Mossos d'Esquadra.

29 SETEMBRE

3.30

En Xavi i en Salvador tanquen el bar Thales i van cap a casa d'en Salvador.

4.45

S'acomiaden i en Xavi surt del pis per anar a casa seva. No troba la bicicleta i, junts, rastregen el barri.

5.15

Tornen a l'escala d'en Salvador i piquen a la porta del principal segona. No els obren i telefonen als Mossos d'Esquadra.

'Que no es despisti qui mana'

El propietari del bar de l'Ascensor, l'Àngel, un gran coneixedor del barri, va escriure aquestes paraules el dia que es va fer un emotiu homenatge a en Salvador, amic seu, a la plaça de Sant Just:

'El març de 1974, la plaça de Sant Just va viure un gran enrenou. A l'església de Sant Just i Pastor es van oficiar els funerals per l'assassinat a 'garrot vil' d'un jove del barri molt estimat, en Salvador Puig Antich. Les forces especials van dispersar aquella manifestació de dol molt més que natural. Ni era culpable ni n'hi havia per a tant. I tornem a ser aquí amb un altre Salvador, valencià en aquest cas, Iborra de cognom, poeta de professió, amant del barri i educat. El 29 de setembre, dia de l'assassinat, no vaig voler fer-li gaire cas. Els rumors eren constants

i, com passa normalment, l'exasperació també. Cap a la matinada, m'hi vaig acostar i vaig veure un noi tot sol, plorant, era en Xavi, cambrer del Thales, amb qui havia estat fins mitja hora abans de morir per l'esquena i a traïció (...) La sorpresa va saltar quan li va veure la cara a internet, ostres... el veia al Tales i en alguns altres bars, prenia cafès amb llet. Sempre m'havia semblat una persona d'aquestes que anima a viure els altres, els entretén i els fa gaudir. (...) Que Déu el tingui a la glòria i que no perdem la memòria, que fets com aquest d'avui ni calen ni són normals. Que no es despisti qui mana, que no perdi la vergonya, que si li perdem el respecte mai no se sap què pot passar. I que legislin de nou amb celeritat perquè aquest país deixi de ser un paradís dels delinqüents.'

ria una de nova i li va oferir els diners que portava a sobre. Però en Xavi els hi va refusar repetidament dient-li que potser acabaria apareixent (feia uns pocs anys ja li havien robat dues bicicletes més) i que no se'n preocupés. L'estira-i-arronsa entre l'un i l'altre es va acabar amb en Salvador donant els vint euros, no pas a en Xavi, que no els volia, sinó al taxista. En Xavi no havia de veure mai més la bicicleta, però en Salvador, i una veïna, sí, pocs minuts després.

Per l'esquena

Dels deu minuts que segueixen, no n'hi ha testimonis vius, tret dels assassins, tancats a la presó a l'espera d'un judici que començarà dilluns. Però tot indica que els fets són aquests: en tornant a casa, a la cruïlla entre la Bella Fila i la Palma de Sant Just, en Salvador va poder veure com Saodi M. i Zakari X. M., o potser només un dels dos, sortien del portal amb la bicicleta. Cinturó negre de taekwondo com era i endut per la ràbia d'una nit en doina, va exigir-los que els la tornés. Van discutir i, per l'esque-

5.40 Un cotxe patrulla arriba. Discuteixen i els agents se'n van, diuen que no hi poden fer res sense una ordre judicial. En Salvador els demana que toquin el timbre per veure si tenen la bicicleta. Diuen que no ho poden fer.

5.55 En Salvador acompanya el seu amic a la plaça de Sant Jaume per agafar un taxi que porti en Xavi a casa.

6.00

6.10

6.35

En Salvador torna a casa. Al portal topa amb Saodi M. i Zakaria X. M. Discuteixen i l'un li clava dues punyalades.

Arriba amb ciclomotor una treballadora del convent de les Dominiques de la Presentació. Un dels nois ja ha fugit. L'altre ha tornat al principal segona per netejar el ganivet tacat de sang amb un drap. Mentre en Salvador dicta el número d'emergència a la noia, el noi baixa pel balcó, es guarda el ganivet als pantalons i se'n va amb la bicicleta robada.

Arriba l'ambulància. En Salvador ja és mort.

na, l'un li va clavar dues punyalades al ronyó dret amb un ganivet de cuina. També tenia ferides, però no de ganivet, a la cara i al braç. Eren les 6.10 i una treballadora del convent de les Dominiques de la Presentació, al carrer de la Bella Fila, arribava amb ciclomotor; cada dia a aquella hora aparca a uns quatre metres del portal d'en Salvador. El va trobar malferit a terra, sol, estirat, però amb prou forces per a dictar-li el número d'urgència a què havia de telefonar. Mentre es treia el casc i agafava el telèfon de la bossa, va poder veure, amb sorpresa, com un jove amb texans i samarreta blanca es despenjava del balcó del principal. Duia un ganivet de cuina llarg i lluent a la mà. Un cop a peu de carrer, sense mirar-la, es va ficar el ganivet als pantalons, va agafar la bicicleta que hi havia a terra i va fugir, passant-li pel costat, en direcció a la plaça de Sant de Just. Mentre ella, immòbil i glaçada, demanava una ambulància, el fugitiu no va pas anar gaire lluny, perquè pocs minuts després, quan el carrer ja era ple de gent, el va veure amagat entre els dos testos rodons

i metàl·lics amb petites palmeres que hi ha al mateix carrer, entre el portal i la plaça, a una trentena de metres, observant l'enrenou a distància.

Va ajudar en Salvador a incorporar-se. Ell li demanava que no li deixés de parlar i que l'ajudés a doblegar els genolls. 'Si m'estire i em desmaie, em muir', deia. La família argentina de la finca de davant, que va baixar amb tovalloles per mirar d'aturar l'hemorràgia, li va fer companyia; les tovalloles no van servir de res. L'ambulància va tardar, hi ha qui diu que massa. Va aparcar a la cantonada dels carrers de la Bella Fila i de Ciutat: a diferència del cotxe dels Mossos d'Esquadra, era massa ampla per a circular per aquells carrers. Ja no es va poder endur en Salvador a cap hospital. Ja era mort.

Tot plegat passava el 29 de setembre. Aquell mateix dia a la tarda els Mossos d'Esquadra detenien un dels dos delinqüents. I l'endemà, l'altre, a Mollet. Eren vells coneguts de la policia. ■■■

Mestre i poeta

Nascut a València (1978; bloc i Facebook) es va llicenciar en filologia catalana a la Universitat de València (UV) i després va estudiar un màster en literatura, art i pensament a la Universitat Pompeu Fabra (UPF) de Barcelona. El 13 de setembre, dues setmanes abans de ser assassinat, va defensar la tesina del màster, sobre la desconstrucció literària aplicada a Gabriel Ferrater. Havia començat a escriure una novel·la negra i tenia escrites quinze narracions encara no publicades i una dotzena de poemes, que volia aplegar en un nou llibre.

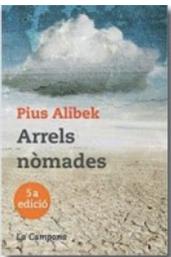
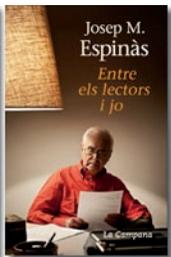
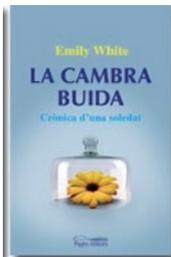
ESPECIAL

llibres per Nadal

Més de vuitanta novetats per regalar aquestes festes

Demanem a una vintena d'editors que recomanin tres llibres de la seva editorial i que en triïn un altre que sigui d'un altre segell

Ester Andorrà, de Labreu edicions

- 'Vulcano', de Max Besora
- 'Ragtime', de Francesc Garriga
- 'L'enunciat', de Josep-Ramon Bach

I el llibre de la competència:

- 'La promesa' de Friedrich Dürrenmatt (Cercle de Viena)

Pilar Beltran, d'Edicions 62

- 'La Barcelona d'ahir', text de Guillem Huertas i fotografies dels germans Brangulí
- 'Per una mort apropiada', de Marc Broggi
- 'Cançons de breçol', a cura de Carme Riera (inclou CD)

I el llibre de la competència:

- 'Amb l'aigua fins al coll', de Pietros Màrkaris (Tusquets)

Maria Bohigas, de Club Editor

- 'El món per un forat', d'Eulàlia Sariola
- 'Odi, amiatat, festeig, amor, matrimoni', d'Alice Munro
- 'L'Espantaocells', de Michael Connolly

I el llibre de la competència:

- 'A butxacades', de Joan Todó (Labreu)

Eugènia Broggi, d'Editorial Empúries

- 'La melancolia dels oficials', de Joan Daniel Bezsonoff

- 'L'R i la Julie', d'Isaac Marion
- 'Un estiu sense homes', de Siri Hustvedt

I el llibre de la competència:

- 'Primavera, estiu, etc', de Marta Rojals (La Magrana)

Berta Bruna, d'Editorial Columna

- 'Ombres en la nit', de Ferran Torrent
- 'I el món gira', de David Cirici
- 'Pa negre' (edició especial amb DVD) d'Emili Teixidor

I el llibre de la competència:

- Arrels nòmades de Pius Alibek (La Campana)

Josep Cots, d'Edicions de 1984

- 'Branko, el Dàlmata', de Rafel Bernabeu
- 'Joan Solé i Pla. Un separatista entre Macià i Companys', de Joan Esculies
- 'El temps és un cabró', de Jennifer Egan

I el llibre de la competència:

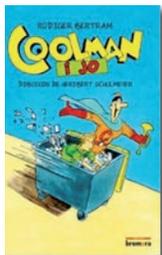
- Pel cantó de Swann, de Marcel Proust versió de Valèria Gaillard (Labutxaca)

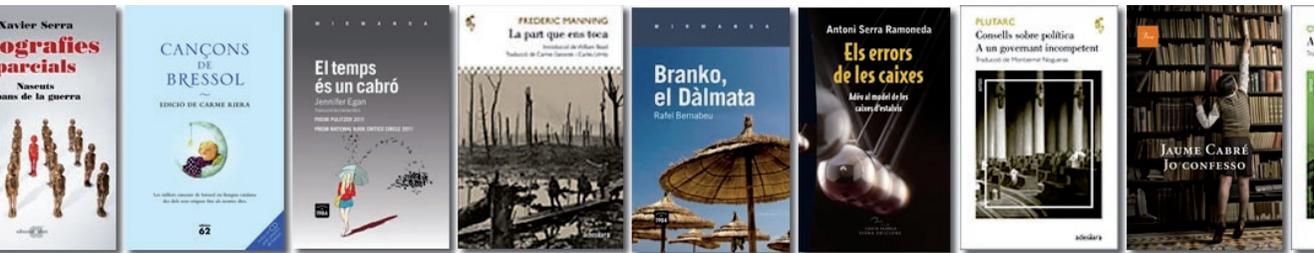
Jordi Fernando, de Meteora

- 'Obre els ulls i desperta', d'Albert Salvadó
- 'La fabulosa història de la senyora Wang' de Gabriel Pernaut
- 'Pot semblar un accident', de Sebastià Bennasar

I el llibre de la competència:

- 'Escollida pels déus', de Maria Carme Roca (Columna)

Jordi Ferré, de Cossetània

'Fórmula Barça', de Ricard Torquemada
 'L'art de no amargar-se la vida', de Rafael Santandreu
 'Barcelona. 50 indrets amb encant', de Joaquim Roglan i Jordi Longás

I el llibre de la competència:

'3D Màgic Gaudí', Gabi Beneyto i Daniel Giralt-Miracle
 (Angle editorial)

Joan Carles Girbés, d'Edicions Bro-mera

El dia abans de la felicitat, d'Erri de Luca
 'Resurrecció', de Silvestre Vilaplana
 'Coolman i jo', de Rüdiger Bertram

I el llibre de la competència:

'Primavera, estiu, etc', de Marta Rojals (La Magrana)

Josep Lluch, de Proa

'Jo confesso', de Jaume Cabré
 'Odissea' d'Homer versió de Joan F. Mira
 'Dieta catalana i salut', de Pilar Senpau

I el llibre de la competència:

'Cambó', d'Heribert Barrera (Dèria)

Isabel Martí d'Edicions La Campana

'L'hivern del comissari Ricciardi', de Maurizio de Gio-vanna
 'Entre els lectors i jo' de Josep M. Espinàs
 'Anys de prosperitat' de Chan Koonchung

I el llibre de la competència:

'HHH', de Laurent Binet (Edicions de 1984)

Francesc de B. Moll, d'Editorial Moll

'El metge d'Atenes', de Teresa Pous
 'La mar no sempre tapa', Sebastià Bennasar
 'En el límit de l'ombra, pols de cinabris', de Mònica Miró i Abraham Mohino

I el llibre de la competència:

'Cuina vegetariana mallorquina', més d'un autor (Do-cumenta Balear)

Vicent Olmos d'Editorial Afers

'Noves glòries a Espanya. Anticatalanisme i identitat valenciana', de Vicent Flor
 Biografies parcials. Nascuts abans de la guerra, de Xavier Serra
 Joventut Nacionalista de Catalunya. Escola de patriotes, de Josep Lluís Martín i Berbois

I el llibre de la competència:

Simfonia per a un estat de coma, de Ramon Ramon (Perifèric)

Lluís Pagès, de Pagès editor

- 'El poder de la por', de Jorge L. Tizón
- 'La infància, una història fosca' de Joan Pinilla
- 'La cambra buida' d'Emily White

I el llibre de la competència:

- 'Hauria volgut ser egipci', d'Al Aswani, Alaa (Edicions de 1984)

Marina Penalva del grup Ara Llibres

- 'L'exèrcit furiós', de Fred Vargas (Amsterdam)
- 'APM? El circ de la tele', més d'un autor (Ara Llibres)
- 'La cuina de mumare', de Maria del Mar Bonet (Ara Llibres)

I el llibre de la competència:

- 'Sol a Berlín', de Hans Fallada (Edicions de 1984)

Jordi Raventós, d'Adesiara

- 'Art d'enamorar', d'Oliví
- 'La part que ens toca', de Frederic Manning
- 'El viatge a sota terra de Niels Klim, de Ludvig Holberg

I el llibre de la competència:

- 'Sol a Berlín', de Hans Fallada (Edicions de 1984)

Eudald Tomasa, d'Angle Editorial

- 'Vides privades de la Barcelona burgesa' de Lluís Permanyer
- '3D Màgic Gaudí', Gabi Beneyto amb textos de Daniel Giralt-Miracle
- 'El llibre dels desitjos', de Asun Lasasosa i Maite Roldán

I el llibre de la competència:

- 'Robots innocents', d'Antònia Font (Cossetania)

Quim Torra, de l'editorial Acontra-vent

- 'Octubre', de Miquel Pairolí
- 'Informe Diagonal, o com aturar l'independentisme', de Josep Gimeno
- 'Diari d'uns anys (1975-1981)', de Montserrat Roig

I el llibre de la competència:

- 'Consells sobre política', de Plutarq (Adesiara)

Enric Viladot, de Viena edicions

- 'Els errors de les caixes', d'Antoni Serra Ramoneda
- 'On el foc no s'apaga', de May Sinclair
- 'La Rambla. fotografies de Frederic Ballell (1907-1908)

I el llibre de la competència:

- 'La dona del tigre', Tèa Obrecht d'Angle Editorial

Montserrat Serra

Ferran Adrià: 'La gran revolució d'elBulli és filosòfica, no tècnica'

A partir d'alguns llibres publicats per ell o sobre ell i la seva cuina, reflexiona sobre la base en què se sustenta

Els llibres

Clica el títol per saber-ne més:

'El Bulli, el sabor del Mediterrani'

(Empúries, 1993)

'Lèxic científic gastronòmic'

El Bulli Taller i la Fundació Alícia (Planeta, 2006)

'Menjar per pensar, pensar per menjar'

Vicent Todolí (Actar, 2009)

'La cuina de la salut'

Valentí Fuster, Ferran Adrià, Josep Corbella (Planeta, 2010)

Ferran Adrià publica el llibre 'La comida de la familia' (RBA), que l'any que ve sortirà en català, en què explica què menjava l'equip d'elBulli. Són trenta-un menús, basats en més de noranta plats de cuina tradicional. Ara com ara ja s'han publicat trenta-set llibres entorn de Ferran Adrià i la seva cuina. Li proposem que en comentis quatre, que considerem simbòlics, per raons diferents. Això li serveix per reflexionar (vídeo) sobre els grans eixos de la revolució que ha menat en la cuina internacional.

El primer llibre que li proposem és el primer que va publicar elBulli l'any 1993: 'El Bulli, el sabor del Mediterrani' (Empúries). Ferran Adrià diu que es tracta d'un llibre mític: 'És el llibre més influent en la història d'elBulli a escala de cuina, perquè és el llibre de capçalera de molts cuiners, i per nosaltres és un signe d'identitat.' I què els va fer decidir a publicar 'El Bulli, el sabor del Mediterrani' el 1993? Diu: 'Perquè en el nostre subconscient enteníem que el llibre ens ajudaria a ordenar la nostra feina. I també per divulgar el que fèiem.'

El segon llibre que li proposem és una mena d'opuscle en forma

de diccionari, el 'Lèxic científic gastronòmic' (Planeta, 2006), fet pel Bulli Taller i la Fundació Alícia, entitat que s'acabava de crear. El llibre exemplifica la relació que estableix Ferran Adrià entre cuina i ciència: 'El vam fer perquè començava a haver-hi aquest diàleg i no ens enteníem.' El cuiner reflexiona: 'Tot està inventat, però sí que és veritat que nosaltres hem contextualitzat el diàleg de la cuina amb més disciplines: el disseny, l'art, la ciència, el cine, el món editorial, el món de la salut... Així i tot, nosaltres pensàvem que la ciència seria molt important per crear, i no ho és tant com ens pensàvem. Sobretot és important pel coneixement.'

Tercer llibre: 'Menjar per pensar, pensar per menjar', Vicent Todolí (Actar, 2009). 'És un llibre mític, el més important dels que hem fet, com a objecte: Richard Hamilton en va fer el disseny gràfic, i l'ajudant era Fernando Gutiérrez, un dels grans dissenyadors gràfics del món; Vicent Todolí, que ha estat durant set anys el director de la Tate Modern de Londres, en va ser el curador; i la coberta és una caricatura meua feta per Matt Groning, el creador

[Cliqueu per veure l'entrevista sencera amb Ferran Adrià](#)

dels Simpson. Com a objecte és el més important que podíem somniar. Això independentment del contingut, que és molt complex i descol·loca tant el món de l'art com el món de la cuina. És un llibre molt especial. I ho puc dir perquè no em van deixar participar en res, va ser una condició que va posar el Todolí.'

Aquest llibre va néixer arran de la presència de Ferran Adrià i d'elBulli a la Documenta 12 de Kassel, una altra fita important en la trajectòria del cuiner. En aquell context es va parlar d'intel·ligència creativa. Ferran Adrià comenta: 'Era el moment adequat en el lloc adequat. El director artístic, Roger Buegel, va dir que alguna cosa passava en una disciplina tan antiga com

la cuina i que no podia ser que no els interessés. La cuina ha fet avantguarda i calia donar-hi una ullada. Però que quedi clar que jo no he entrat en l'art: Jo sóc cuiner i continuo fent cuina. Aquest respecte que he tingut ha estat molt important perquè el projecte amb la Documenta de Kassel no es convertís en una frivolidat.'

elBullifoundation: creativitat, avantguarda, experimentació

El quart llibre que proposem al cuiner és 'La cuina de la salut', de Valentí Fuster, Ferran Adrià i Josep Corbella (Planeta, 2010). Aquest llibre conté els valors de salut, sostenibilitat, respecte al medi..., que vol encarnar elBullifoundation? Adrià és ràpid i taxatiu en la resposta:

No, aquest llibre encarna els valors de la Fundació Alcía, però no els d'elBullifoundation. A elBullifoundation el primer és la creativitat: o fem un centre de creativitat que sigui una referència mundial o el projecte no és el que pensàvem. I hem de fer un edifici d'avantguarda i experimental. No podem fer una masia, no tindria cap sentit.'

Continua Ferran Adrià, que torna al món literari: 'Però parlant de llibres, t'has deixat, sens dubte, l'obra més important, els catàlegs generals d'elBulli: vuit mil pàgines, una obra descomunal, diria que en català en l'àmbit contemporani és l'obra més extensa que hi ha. És més que un llibre, és una anàlisi de la feina que hem fet.'

Montserrat Serra

Narcís Comadira: 'Jo no tinc res a veure amb el Noucentisme, encara que la gent s'ho pensi'

Hem visitat l'estudi del poeta i artista Narcís Comadira, l'hem entrevistat i també li hem demanat que triï tres objectes que té en aquest espai tan propi que el defineixin

Hem visitat Narcís Comadira al seu estudi de Barcelona. La visita ha donat molt de si. Li hem fet una entrevista intensa (vídeo) on l'humanista ens transporta a un món de cultura i ens fa entendre els camins de seducció del llenguatge i de la literatura. També ha parlat de la seva fascinació pels vins de Borgonya i del plat que li ha dedicat el Cellar de Can Roca, llebre royal amb vi de Borgonya i bleada-rave (vídeo). I per a la Revista, li vam proposar una tercera peça de vídeo, on Comadira ha triat tres objectes del seu estudi que el defineixen.

A punt de fer setanta anys, el 24 de gener, a aquest poeta, artista, gastrònom, traductor, assagista..., totes li ponen: el Festival Temporada Alta ha estrenat 'Estimat Comadira', un espectacle basat en poemes i textos seus dirigit per Joan Ollé i Xavier Albertí; acaba de publicar el recull d'assaigs 'Les paraules alades' (Empúries), el mateix dia 24 sortirà un altre llibre, de poemes, i per al final del 2012 prepara una antologia de poemes d'altri que li han marcat la vida, per encàrrec d'Ara Llibres.

Comadira com a primer objecte tria una pintura relativament recent, un paisatge del 2007: 'Sempre he combinat la literatura amb la pintura.'

La forma és una manera d'acotar les coses vagues en què sovint ens movem. 'Dante parlava del 'fre de l'art': no pots anar tirant de veta, per això m'agraden els sonets, perquè són catorze versos i no pots anar més enllà ni pots fer-ne un de menys perquè llavors ja no és un sonet. I aquesta cosa que és la forma, en definitiva, ens va a favor de no dir vaguetats.'

El segon objecte és un relleu de l'escultor noucentista gironí Fidel Aguilar. Li preguntem si se sent hereu del Noucentisme. Diu: 'Sí, però jo no tinc res a veure amb el Noucentisme. La gent s'ho pensa, però no. El Noucentisme es va acabar l'any 1917 i el que ha vingut després són unes altres coses. Sóc un modern i fins i tot un postmodern. Això no vol dir que li negui el pa i la sal. El Noucentisme va ser per aquest país molt important, tot i que una mica parcial, perquè la mirada cap a Grècia era parcial. Per

Vegeu el vídeo de Narcís Comadira al seu estudi

tant, el Noucentisme va néixer mancat. Però encara en vivim, del Noucentisme.'

El tercer objecte és una fotocòpia d'una fotografia del poeta Josep Carner. 'És el gran poeta català de tots els temps, segons la meua modestíssima opinió. I el tinc aquí perquè em vetlli amb la seva presència bonhomiosa i benèfica.'

Davant la quantitat de disciplines que conrea, li preguntem com es defineix ell mateix: 'Sóc un productor. Produixo coses, que és el que hauríem de fer tots en aquest país. I quan faig poemes sóc poeta, quan faig una pintura sóc pintor, quan faig un plat sóc cuiner... No m'he instal·lat com a poeta perquè considero molt ridícul això d'anar pel món com a poeta. Què vol dir, si els poetes som uns desgraciats.' 📖

Vegeu el vídeo de l'entrevista amb el poeta

Martí Crespo

Alternatives a Facebook

Ja es distribueixen invitacions per provar Diaspora, una xarxa social forta en el respecte de la intimitat dels usuaris i en el caràcter obert de la plataforma

Dan Grippi, de vint-i-un any; Max Salzberg, de vint-i-dos; Raphael Sofaer, de dinou, i Ilya Zhitomirskiy (*), amb vint, es van plantejar l'any passat de reinventar les xarxes socials esperonats pel debat, reiteratiu, sobre la sempre polèmica política de privacitat de la plataforma majoritària Facebook. Tots quatre, estudiants de l'Institut Courant de Ciències Matemàtiques de la Universitat de Nova York, van posar fil a l'agulla l'estiu de 2010 al projecte Diaspora, una xarxa social que posa l'accent en el respecte a la intimitat dels usuaris i en el caràcter obert de la plataforma.

Un any i mig després, les primeres invitacions per provar Diaspora (amb interfície tota traduïda en català) ja han començat a circular per la xarxa. L'obertura d'aquesta fase alfa ha anat en paral·lel, justament, a la denúncia d'un estudiant de dret austríac, Max Schrems, que va sol·licitar totes les dades del seu compte a Facebook i, entre les mil dues-centes pàgines d'informació rebudes de l'empresa de Mark Zuckerberg, va descobrir-hi antics missatges esborrats, xats que havia suprimit i peticions d'amistat denegades.

(*)

Pocs dies després del llançament de la versió alfa de Diaspora es va saber la inesperada mort d'un dels seus quatre joves creadors, Ilya Zhitomirskiy.

What is diaspora*

WhatIsDiaspora.com

Primeres impressions

A primer cop d'ull, el disseny de Diaspora té més punts de contacte amb l'aire de la jove xarxa Google+ que no pas amb el de Facebook, tant en la disposició del mur com en la pòlissa tipogràfica utilitzada, els colors de text i fons i la classificació de les amistats i els usuaris que se segueixen en grups diferenciats (anomenats 'aspectes'). Ara, més enllà d'aquesta semblança, es distancia força de les xarxes socials més habituals perquè admet l'ús de pseudònims i àlies, no inclou anuncis publicitaris i en cap cas es venen les dades que s'hi introdueixen.

Tal com expliquen els joves desenvolupadors de Diaspora, 'és una xarxa distribuïda en què ordinadors del tot separats es connecten entre si directament, i això permet als usuaris d'intercomunicar-se sense perdre el control de la intimitat'. Això últim s'aconsegueix deixant als usuaris el control total de les dades personals que vulguin compartir a la xarxa i la possibilitat

de desar-les, si volen, en un servidor propi i no als de Diaspora. Provant la nova plataforma, que ja treballa en la versió beta, es pot observar també que algunes característiques recorden les de la xarxa de microblocs Twitter, atès que integra etiquetes ('hashtags') i es poden fer mencions als altres usuaris.

Més opcions

El nom de Diaspora fa referència a la segona accepció del diccionari ('Dispersió d'un grup ètnic, religiós o cultural fora del seu lloc'), per indicar prou clarament la relació que vol mantenir respecte de Facebook i la resta de xarxes socials de referència. Amb tot, la jove plataforma novaiorquesa no és l'única opció que tenen els usuaris decebuts, o irritats, amb el servidor de Zuckerberg. Així, a banda Diaspora fa poc que s'ha presentat una altra alternativa, Unthink, definida com una xarxa anti-Facebook, on 'la confidencialitat és sagrada, les llibertats no es negocien i els comportaments intrusius no es toleren'. ■

Impacte de la mort de Lynn Margulis, la biòloga evolucionista

© M. Lorenzo

Va desenvolupar les teories de l'endosimbiosi i de la simbiogènesi

La biòloga Lynn Margulis es va morir el 22 de novembre a conseqüència d'un embassament cerebral. Aquesta científica nascuda el 1938 i una de les principals figures de l'evolucionisme era professora del departament de Geociències de la Universitat de Massachusetts Amherst, a més de membre de l'Acadèmia Nacional de Ciències dels Estats Units i de l'Acadèmia Russa de les Ciències. La van nomenar doctora honoris causa per nombroses universitats, com la Universitat de València el 2001. Dins el seu treball científic, es destaca la seva teoria de l'endosimbiosi, com també la

de la simbiogènesi. La doctora Lynn Margulis va demostrar que les cèl·lules eucariòtiques són el resultat d'un apassionant procés simbiòtic (la coexistència de dues espècies o més). Una gran part dels diversos orgànuls cel·lulars (mitocondris, cloroplasts, etc.) tenen un origen procariòtic (cèl·lules sense nucli diferenciat), i s'haurien integrat en la cèl·lula a conseqüència d'una fascinant associació, de manera que de la seua unió, en va resultar un benefici general. D'aquesta manera, el procés de simbiogènesi es converteix en el principal mecanisme evolutiu d'innovació, i en un factor essencial en l'evolució

de la biosfera. Com ella declarava al seu llibre 'Què és la vida?', 'la vida és l'estrany fruit d'individus que evolucionaren a partir d'una simbiosi'.

També es va destacar per la seua contribució a la teoria Gaia de Lovelock, a la qual va aportar la base biològica. A més de la tasca de recerca, Lynn Margulis, que va estar casada amb el conegut divulgador Carl Sagan, va implicar-se activament en la divulgació de la ciència, amb la publicació de llibres i amb la col·laboració en mitjans de divulgació, entre els quals es troba la revista Mètode. ■

Juli Peretó, professor de bioquímica de la UdV **‘Margulis va començar rebent indiferència i ha acabat formant part dels llibres de text’**

Era dona i jove, ho tenia tot en contra a l'època. El mèrit que va tenir va ser que va insistir en les dades, en les observacions; va tenir la capacitat de recollir informacions d'unes quantes branques de la biologia i integrar-les en una mateixa teoria, la teoria de l'endosimbiosi, que va costar molt de publicar. A mesura que passaren els anys, la gent va veure que tenia una capacitat explicativa molt potent; i finalment, tret d'alguns detalls, la seua teoria va passar a formar part dels llibres de text.

Quan venia a la facultat a fer conferències, la sala s'omplia no sols d'alumnes universitaris, sinó també de nois de batxiller, que portaven els llibres de text perquè els signés un autògraf.

És important remarcar que Margulis va recuperar tots els precedents històrics que hi havia relacionats amb la simbiosi, sobretot de l'escola botànica russa. No va voler fer-se passar per algú que havia tingut una idea original i única, sinó que va beure molt dels altres científics. Va recuperar textos que originàriament, a final del segle XIX, eren en rus, i va fer que es traduïren a l'anglès perquè

tothom coneguera els precedents històrics de la seva teoria. En aquest punt va tenir una visió històrica que és molt d'agrair, perquè va recuperar autors que havien estat marginats per la història oficial de la ciència.

Com a biòloga, també va tenir un paper important en el desenvolupament de la teoria Gaia de James Lovelock, que ve a dir que la vida actua com una força teològica, que la vida i el planeta estan íntimament lligats en les seues activitats. Va contribuir-hi des de la microbiologia per fer veure fins a quin punt aquesta relació de la vida amb el planeta, la protagonitzen essencialment els microorganismes. Va lluitar molt pel reconeixement del paper fonamental dels microorganismes en l'evolució del planeta Terra.

Un aspecte molt destacat de la seua personalitat científica va ser la dedicació docent, qüestió central de l'activitat acadèmica (si la convidaves a un congrés, primer de tot mirava si tenia període de classes, perquè els estudiants eren el més important), i la dedicació a la divulgació científica i la comunicació amb llibres, pel·lícules i suports per a la docència.

Tampoc no podem oblidar la col·laboració en obres cabdals de la bibliografia científica. Jo remarcaria una obra divulgativa molt important, publicada originalment en català per la fundació Enciclopèdia Catalana i que s'ha traduït a molts idiomes, 'Biosfera'. Són onze volums que repassen els grans ambients terrestres amb la visió global que ella s'estimava tant. És una obra magnífica! Ella en va tenir un paper molt important, com a autora i assessora del projecte, dirigit per Ramon Folch.

Lynn Margulis era membre de l'acadèmia dels Estats Units des de feia anys, a banda de ser professora i catedràtica universitària; va rebre la Medalla de la Ciència, la màxima distinció atorgada als científics als EUA; doctora honoris causa per unes quantes universitats, com la de València i l'Autònoma de Barcelona; i també va rebre el reconeixement d'aparèixer, des de fa temps, als llibres de text. Si bé és cert que la manera que va tenir de plantejar algunes qüestions va desencadenar una certa controvèrsia amb altres científics.

Llegiu-ne tot l'article

Novembre 2011

1

Mario Draghi relleva Trichet al capdavant del BCE.

Els EUA retiren la seva contribució econòmica a la UNESCO per l'admissió de Palestina.

Cartells i flors per deixar constància de les fosses del cementiri de València.

El mapa de les llengües segons Twitter.

2

La justícia britànica autoritza l'extradició d'Assange a Suècia.

El parlament valida el 0,14% límit de dèficit per al 2018.

La xarxa social alternativa Diaspora ja accepta usuaris.

Narcís Comadira a Temporada Alta.

Oakland viu la primera convocatòria de vaga general als Estats Units en dècades.

La revista satírica francesa Charlie Hebdo rep tota mena de sports després de ser atacada.

3

Què passaria si Grècia sortís de l'euro?

Els primers passos un cop assolida la independència.

Arriba a les llibreries 'El 25 de gener', la nadala dels Manel.

Incertesa sobre el futur de Papandreu.

Israel deixarà de finançar la UNESCO per l'admissió de Palestina.

Jaume Cabré ha conversat amb els lectors de VilaWeb.

El PP comença la campanya confiat en un victòria rotunda.

4

El PP cerca evitar l'efecte Camps al País Valencià i un resultat històric al Principat.

Papandreu suspèn el referèndum.

L'endemà de la independència.

El CIS apunta una gran majoria absoluta del PP.

Sis astronautes 'tornen' de Mart.

Cineastes i crítics presenten un manifest per una 'Mostra viva'.

Polèmica pel repartiment de temps en el debat de Canal 9.

5

El Correllengua acaba a Perpinyà.

Gran manifestació a Roma contra Berlusconi.

Otegi: 'La societat basca té la clau del seu futur'.

Cronologia

6

El New York Times qüestiona la qualitat de la democràcia espanyola.

Adesiara publica un llibre de John Dos Passos sobre el cas 'Sacco i Vanzetti'.

Tot el país, en alerta per la pluja.

7

Acord in extremes per a formar un govern d'unitat a Grècia.

Recordant l'Assemblea de Catalunya, quaranta anys després.

L'ex-vice-president del BCE es perfila com a substitut de Papandreu.

Dimissió en bloc al CoNCA.

Esquerra no veu cap problema per entendre's amb Iniciativa al congrés.

La xarxa s'escalfa pel debat cara a cara de Rajoy i Rubalcaba.

Mascarell arremet contra els dimissionaris del CoNCA.

El jutge arxiva el cas de l'ocupació de l'edifici de Nou Barris per part dels indignats.

Solidaritat fa pública la documentació sobre els sobresous de la Diputació.

Mor l'escriptor i editor Joan Agut.

8

Mètode i VilaWeb emprenen una aventura conjunta.

El soci de govern de Berlusconi li demana que dimiteixi.

Damm i la distribuïdora de Coca-cola es queden Cacaolat.

Max Cahner rep un homenatge a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

9

Berlusconi plega.

Paraula de Just Cabot.

El deute italià entra en zona perillosa i arrossega les borses.

El PP vol afavorir la privatització de les televisions autonòmiques.

El jutge considera que Iñaki Urdangarin va apoderar-se de diners públics.

Dos candidats es disputen la presidència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Ortega acusa el PSC de 'prostituir la política i jugar brut' en relacionar les retallades amb la mort d'un pacient.

Presó sense fiança pel regidor de Masquefa acusat d'atropellar dos veïns.

El Banc dels Aliments fa una crida per assolir les 800 tones al Gran Recapte.

Novembre 2011

10

Trias: 'Hem d'atendre la gent que no se'n surt'.

Homenatge a Montserrat Roig.

Papademos rep l'encàrrec oficial de formar el nou govern grec.

El PP vol liquidar el 'vet administratiu' que impedeix la destrucció del Cabanyal.

El PSC retira el polèmic vídeo de campanya.

ETA, disposada al desarmament i a 'assumir compromisos'.

Contra l'oblit del cas 4F.

11

Celebrant l'11-11-11.

Compromís es queda amb onze segons.

AENA podrà vetar la majoria catalana al Prat.

12

Urbà Lozano, Josep Piera i Raquel Ricart Premis Ciutat d'Alzira.

Urdangarín va obtenir beneficis milionaris el 2005 a Palma, segons la investigació.

13

Eleccions 20-N: Mas alerta del 'canvi contra Catalunya' que suposa Rajoy.

Napolitano encarrega a Mario Monti el nou govern d'Itàlia.

14

Ferran Adrià: 'La Gran revolució d'elBulli és filosòfica, no tècnica'.

Es mor el periodista Josep Pernaut.

La CAM, condemnada a indemnitzar una dona gran per Lehman Brothers.

Els mercats castiguen amb duresa el deute espanyol.

Merkel: 'Europa viu l'hora més fosca des de la Segona Guerra Mundial'.

15

Vaga de metges contra les retallades.

El deute espanyol, a l'interès més alt des del 1997.

L'Obra Cultural recorda a IB3 que contravé la llei de normalització lingüística.

La policia desallotja els indignats de Wall Street.

Van Rompuy troba inacceptable el 46,2% de desocupació juvenil de l'estat espanyol.

Dia de l'Escriptor Empresonat a VilaWeb.

Cronologia

16

Eleccions 20-N: Una campanya que interessa poc.

Sau fa vibrar el Palau, vint-i-cinc anys després.

Monti forma govern amb el suport dels principals partits.

Ryanair seguirà a Reus i Girona.

IB3 ja no emetrà films estrangers en català.

El Parlament Europeu impedeix, en comissió, que es voti sobre l'oficialitat del català.

El PP de Palma també vol canviar el nom de la ciutat.

17

Tremosa, Romeva i Junqueras denuncien la pressió d'eurodiputats espanyols contra l'oficialitat del català.

Portugal tanca temporalment l'ambaixada a Andorra.

Alarma europea per l'entrada d'Espanya a la zona de rescat.

Dos joves empresaris es neguen a pagar impostos a l'estat.

Estudiants del país surten al carrer contra les retallades.

El BCE rebaixa la pressió sobre Espanya comprant bons.

18

Salvador Iborra: la mort gens casual d'un poeta.

Tugores: 'Si no ho fem bé, donem als voltors l'oportunitat de treure'n profit'.

Poetes empenyats.

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua elegeix com a president Ramon Ferrer.

Es mor el gran occitanista català Enric Garriga Trullols.

Els punts d'interès del 20-N.

19

Homenatge al poeta assassinat Salvador Iborra.

La Fura impacta al Liceu.

Detingut al sud de Líbia Saif al-Islam Gadaffi.

Continua la repressió a Síria malgrat l'avis de la Lliga Àrab.

Carles Santos estrena 'Schubertnacles humits'.

20

75 anys de la mort de Durruti.

Eleccions 20-N: Només Catalunya i el País Basc resisteixen el PP.

Eleccions 20-N: Mònica Oltra: 'Compromís serà l'oposició valenciana a Rajoy'.

Eleccions 20-N: CiU guanya per primera vegada al Principal.

Eleccions 20-N: El PSM queda fora amb més d'un 7%.

Novembre 2011

Eleccions 20-N: Victòria històrica d'Amaius al País Basc.

21

El PSOE prepara la renovació després de la derrota.

Compromís: una nit històrica.

Debat: Els mercats no canviaran perquè Rajoy sigui president.

El Consell dóna suport a la intervenció del banc de València.

22

Isona Passola, de 'Pa negre' a 'Incerta glòria'.

Les millors fotografies del World Press Photo arriben a Barcelona.

Mas anuncia un pla per estalviar mil milions el 2012.

Lola Johnson pensava que Tirant lo Blanc era d'Ausiàs March.

El Parlament Europeu vota contra la discriminació de l'aeroport de Barcelona.

23

Quines són les noves mesures d'ajustament per al 2012'.

VilaWeb llança la segona versió de l'aplicació mòbil per a iPhone.

Narcís Comadira: l'intel·lectual hedonista i malenconiós.

Claret Serrahima, cap i pota.

El tercer diputat d'Esquerra al congrés espanyol, confirmat.

Mor la soprano Montserrat Figueras.

Ripoll dimiteix de president del PP d'Alacant.

Eurodiputats catalans, bascos, flamencs i escocesos reivindiquen el concert econòmic.

Barroso desafia Merkel amb tres opcions per emetre eurobons.

24

La crisi del deute explicada gràficament.

LA UE prohibeix a les operadores vigilar les descàrregues.

Mor la biòloga Lynn Margulis.

Compromís no vol fer grup parlamentari amb Esquerra.

Iceta presentarà candidatura si és de consens.

Salut diu que el tiquet moderador no serà superior a un euro.

Cultura cessa Dolors Lamarca a la Biblioteca de Catalunya.

25

'Cetrencada', un nou canal elaborat pels estudiants de la UPF.

Pepe Serra: del Picasso al MNAC.

El govern vol que TVC redueixi

Cronologia

dos canals i abaixi sous.

Terribas: 'El model de televisió pública del govern no és el nostre'.

La Fiscalia investiga les pensions milionàries dels directius de Caixa Penedès.

El PSC proposa José Montilla com a senador espanyol.

26

Nit de premis avui al Micalet.

Zapatero admet errors en la gestió i comunicació de la crisi.

El comitè d'empresa de TVC diu que la retallada 'travessa la línia vermella'.

27

Els islamistes guanyen per primer cop unes eleccions al Marroc.

Parlant amb el nou iPhone 4S.

Patxi López diu que 'ha arribat l'hora d'acostar presoners'.

Primeres sancions de la Lliga Àrab a Síria.

Torna la tesi de la conspiració en l'afer Strauss-Kahn.

28

Les protestes de Tahrir marquen els comicis post-Mubàrak.

Homs anuncia un referèndum sobre el pacte fiscal si Rajoy el desestima.

Otegi: 'Si hi ha voluntat política, la majoria absoluta del PP pot ser un avantatge'.

La Muixeranga patrimoni de la Humanitat.

29

Les agrupacions del PSC exigeixen grup propi a Madrid.

Barcelona, capital de les ciutats intel·ligents.

Grups d'estudiants entren a l'embaixada britànica de Teheran.

Boi Ruiz proposa una pòlissa mèdica obligatòria segons el nivell de renda.

El govern americà força Facebook a canviar les polítiques de privacitat.

30

Facebook cedeix.

Fàbrica Moritz Barcelona, cervesa i cultura.

Què Llegeixes arriba als deu mil usuaris.

El govern català vol despatxar personal interí i suspendre les oposicions del 2012.

Camps mantindrà els privilegis d'ex-president per més que el condemni.

La mirada de...

'Hem d'atendre la gent que no se'n surt'

El batlle de Barcelona, Xavier Trias, va repassar amb els membres de +VilaWeb l'actualitat de la ciutat en la trobada del cicle 'Implicats'.

Vegeu el vídeo sencerr
de la trobada amb Xavier Trias

El seu punt fort és la proximitat, el cos a cos, on guanya pel seu sentit comú, la senzillesa i claredat dels missatges

El batlle de Barcelona, Xavier Trias, ha estat protagonista del cicle 'Implicats' de +VilaWeb, que reuneix cada mes els membres de +VilaWeb amb personalitats de l'actualitat política i cultural. Entre els assistents hi havia dos blocaires, que l'endemà van fer la crònica dels fets. En reproduïm uns fragments.

La Mercè Piqueras, responsable del bloc 'Lectora corrent', començava la crònica dient: 'Encara no havia assistit a cap dels encontres 'Implicats', que organitza VilaWeb, i ahir ho vaig fer. Vaig aprofitar la possibilitat de poder parlar amb l'alcalde de Barcelona i fer-li preguntes sobre aspectes que em preocupen o si més no m'interessen sobre la meua ciutat. I això, en un ambient relaxat, només amb un grup reduït de persones. En principi, la tertúlia havia de durar uns tres quarts d'hora, però el col·loqui es va animar i Xavier Trias va dir que ell no tenia pressa. Ens hi vam estar unes dues hores! Primer, a la sala a tocar del carrer. Aquest va ser l'encontre oficial, que van enregistrar en vídeo i que penjaran –si no ho han fet ja– a VilaWeb. Però després vam continuar la trobada a peu dret compartint unes galetes i unes copes de cava.'

Mentre que trobem en el bloc de Pere Meroño, 'El Canigó. Diari independent dels Països Catalans': 'Trias i Vidal de Llobatera es presenta acompanyat de dos joves rigorosament encorbatats –els guardaespalles resten al carrer–. No du cap paper a sobre per consultar o anotar coses, ni cap bolígraf a la vista. No pren cap nota. Vesteix de rigorós negre –jaqueta, pantalons, sabates i mitjons, camisa immaculadament

blanca i corbata blau celest amb punts clars.' Continua Meroño: 'Trias és un nervi. No para de moure's a la cadira. Dialoga amb els interpel·lants. Amb seixanta-cinc anys està en plena forma i més prim que fa alguns mesos. L'alcaldia i el fenomenal repte que suposa, l'ha rejuenit. Es troba content, segur, s'expressa de manera clara i entenedora. Se m'acut que és un metge que tracta de guarir i tenir cura del pacient que és la ciutat de Barcelona. El seu punt fort és la proximitat, el cos a cos, on guanya pel seu sentit comú, la senzillesa i claredat dels missatges. La seva experiència de metge especialista en pediatria és un gran què. El seu és un perfil de gestor pragmàtic i comprensiu. D'home raonat. 'És un home sensat', que em va dir –i hi estic d'acord, en Vicent Partal, després del col·loqui.'

'Alguna cosa li queda, em penso, al Trias d'avui d'aquell jove metge que durant els anys 1970 va concórrer a les eleccions sindicals com a independent en la candidatura de Comissions Obreres de Catalunya –llavors sindicat comunista, a l'Hospital de la Vall d'Hebron de Barcelona–. D'aquí li ve un cert progressisme i algun tret discursiu socialdemòcrata del qual, quan pot, se'n vanta.'

I la lectora corrent explica: 'Sempre dic que no m'interessa la política, però crec en la política de proximitat (si no fos així, no seria membre de la Comissió per la Igualtat de la Dona, del meu districte, ni del Consell de la Dona de Barcelona). I trobades com la d'ahir, en què l'alcalde dialoga amb persones de la societat civil, crec que poden servir a totes dues bandes: la política i la ciutadania.' ■■■

OBRIM BOTIGA A BARCELONA

AQUEST MADI
REGALA
MARKANDATGE
I PRODUCTES DELS
PAÏSOS
CATALANS

LA
BOTIGA DE
productes
de la **terra**

A VilaWeb

SAMARRECS, DESSUADORES,
CEXIL INFANCIL, COMPLEMENTES,
JOCES EN CATALÀ, LLIBRES,
MÚSICA, GASTRONOMIA,
I MOLC MÉS...

'Compromís: vídeo d'una nit històrica'

La nit va començar amb cautela i poques paraules. I va acabar amb eufòria.

Els vídeos més vists a VilaWeb.TV

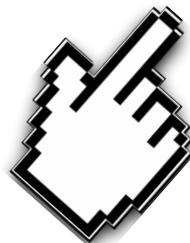
L'endemà de la independència

Parlem de les qüestions més tècniques amb tres experts internacionals

'Boig per tu' al Palau

Sau fa vibrar el Palau,
25 anys després

Entreu a
www.vilaweb.tv

Aquest mes a VilaWeb

L'aposta de +VilaWeb de convertir la comunitat dels nostres lectors en el cor del projecte comença a donar els primers fruits. Així, se succeeixen els esdeveniments vinculats a entitats associades a +VilaWeb, que complementen i aporten qualitat i varietat al resultat final del diari.

La botiga de Productes de la Terra

Fins el 14 de gener VilaWeb i el portal Productes de la Terra mantenen un espai a l'entrada de la redacció amb tota mena de marxandatge i de productes dels Països Catalans, que fins ara només es trobaven a la xarxa. La botiga és oberta de dilluns a dissabte, d'11.00 a 14.00 i de 17.00 a 21.00.

També el vestíbul de la redacció va ser l'escenari elegit pel PEN Català, durant la primera quinzena de novembre, per a col·locar-hi un altar mexicà de culte als morts. Es tractava d'un element simbòlic que van utilitzar les associacions d'escriptors del PEN de tot el món, en ocasió del Dia de l'Escriptor Empresonat. I el 15 de novembre, VilaWeb va acollir una cinquantena d'escriptors, que van llegir poemes i textos al voltant de

la llibertat d'expressió. S'hi va poder escoltar la poeta degana Montserrat Abelló, Narcís Comadira, Dolors Oller, Carme Arenas, Maria Barbal, Carles Torner, Teresa Pous, David Figueres, l'escriptor refugiat amazic Salim Zenia...

Dos nous canals a VilaWeb

La prestigiosa revista de divulgació científica 'Mètode' i el diari VilaWeb han començat aquest mes de novembre una col·laboració. 'Qui sap per quins camins ens acabarà portant', comenta el director de 'Mètode', Martí Domínguez. Aquesta aventura conjunta es visibilitza amb el Canal Mètode de VilaWeb, que ofereix als lectors un tast dels continguts de la revista i que publica articles de 'Mètode' dos cops el mes.

L'altre canal que s'ha estrenat fa pocs dies és 'Cetrencada', que elaboren els estudiants de tercer curs del grau de Periodisme de la Universitat Pompeu Fabra (UPF) dins l'assignatura 'Taller integrat de periodisme'. El canal ofereix als lectors els reportatges produïts pels estudiants, de temàtiques d'actualitat diverses, i treballs des de l'òptica dels joves. La iniciativa és fruit del conveni de col·laboració entre la UPF

i VilaWeb amb el propòsit de contribuir al desenvolupament dels ensenyaments de periodisme en una línia innovadora i creativa, i fomentar entre el jovent l'interès en el consum periodístic'.

L'escola i VilaWeb

Les Regidories d'Ensenyament i de Comunicació de l'Ajuntament de Cercs (el Berguedà), amb el suport de l'Àrea de Coneixement i Noves Tecnologies de la Diputació de Barcelona, han iniciat l'innovador projecte 'Educació en Comunicació', amb l'escola del municipi. Les noies i nois de 5è i 6è de primària de l'Escola Sant Salvador participen en un programa de formació sobre televisió per internet i periodisme digital impartit per l'equip de VilaWeb, per tal de desenvolupar, des de l'escola, un canal de comunicació.

La primera sessió formativa es va fer el 23 de novembre a VilaWeb. Els alumnes i les mestres van poder conèixer i, sobretot, experimentar, per mitjà de tallers, les possibilitats que ofereixen les tecnologies de la informació i la comunicació, en la línia d'informar, generar coneixement i crear treball en xarxa.